

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

bi dünya...

düşlerinde özgür dünya

Emel Korkmaz • Gürkan Korkmaz • Sunay Akın • Nermin Yıldırım • Aylin Balboa • Kemal Sayar • Mahir Ünsal Eriş • Cem Davran • Levent Erden
Yekta Kopan • Gökhan Çınar • Nilgün Özalp • Cengiz Akartürk • Selim Öner • Emel Korkmaz • Mustafa Ural • Mahir Uca • Dilan Bozyel • Can Yılmaz
Celil Nalçakan • Zeki Kayahan Çoçulu • Selin Sensoy • Vardal Caniş • Kaan Koç • Bedia Ceylan Güzelce • Eylül Görmüş • Ayça Derin Karabulut

Red

Vodafone Red Ayrıcalıklarla Dolu

En popüler platformlar internetinizden yemez.
Üstelik Netflix 3 ay hediye.

Zeynep
Bastık

NETFLIX YouTube facebook

Instagram WhatsApp

Birlikte mümkün

vodafone

Red Tarifelerine yeni hat alımı ve numara taşıma gerektiren bazı hizmetler ekli değildir. Vodafone'un internet sağlayıcılara verdiği ayrıcalıklara göre değişiklikler, içerik ve ücretlerin değişimi/geri dönüşüne hakkına sahip olduğu için her ay değişebilir. Ayrıcalıklar için: vodafone.com.tr/Red

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Olması gerektiği kadar fedakâr biriyim aslında; daha fazlasını umma açıkçası. Endişelerim, ideallerim, halletmeye çalıştığım meselelerim var. Başkalaşmaya çalışıyorum. Gözardı edilmiş tutumlar edinmek hoş. Değişmek, hiç de zor değil. **Yalnızca özgür olabilsem, sorun kalmayacakmış gibi sanki. Anlaşılmak istiyorum: Sevdiğim bir şarkıyı herhangi biriyle paylaşırken aynı duyguları hissetmek arzusu bu.**

Evet, tıpkı bu. Sese, ahenge kapılırken, kendini müziğin ritmine verirken yanında bir diğerrinin olabilmese; görkemli bir anda birlikte sadeleşebilmek. Birlikte dansetmek gibi.

Sen hastayken başucunda birinin sabaha kadar oturması gibi. Arada bir alnındaki teri silmesi, üstünün açılmamasına dikkat etmesi gibi. Bir başkası için hayatta kalma çabası gibi sanki. Ölmek için değil, yaşamak için uğraşmak gibi.

Ummadan, hayal etmeden, sıradan, olduğu gibi. Doğal. Ve ciddi. Ciddi ciddi hayatla mücadele edebilme gücü.

Bu gücü yanyanayken yaratabilme yeteneği. Ben bu yeteneğin bir parçası olarak sokuluyorum sana. Masallarla geliyorum. Efsanelerle geliyorum. **Herhangi bir insanın birikimiyle geliyorum aslında. Artniyetsizim. İnan, Bir nedeni yok. Yalnızca öptüm.**

küçük /skenden

...BU YAZ O YAZ...

...EVDE TEK BAŞINASIN...

...ŞORAPLARDAN TOP,
SEHPALARDAN KALE...

...OKUL YENİ BİTMİŞ...

...CAN SIKINTISI
GÜNEŞ GİBİ TEPEDE...

...TELEVİZYONDA HİÇBİR ŞEY YOK...

...OLSA OLSA SADECE
KOTU HABERLER...

...DUVARLARLA KONUŞTUĞUMUZ...

...HATTA DUVARLARIN DA
BİZE CEVAP VERMEYE
BAŞLADIĞI BİR DÖNEM...

...PANDEMİ DÖNEMİ DE İŞTE
TAM OLARAK BÖYLEYDİ...

...YALNIZ, TEK BAŞINA VE
Bİ YERLERDE SIKIŞIP
KALMIŞ GİBİ...

...ŞİMDİYE TÜM BU İFSEL
SAVAŞLAR SONA ERDİ...

...ARTIK BİR ARADAYIZ...

...TÜM İŞLER YENİ BİTTİ...

...GÜNEŞ ARTIK BİZİ EĞLENDİRMEK
VE TADINI ÇIKARTMAMIZ İÇİN
TAM ÜSTÜMÜZÜ...

...TELEFONDA HİKAYELERİMİZ...

...BU YAZI DOYASIYA YAŞAMAK
VE BUNU DAİMA
HATIRLAMAK İÇİN...

...BU YAZ BİZİM YAZIMIZ...

...VE ARTIK YENİ, GÜZEL
GÜNLERE YELKEN AFIYORUZ.

Bedia Ceylan Güzelce

sor, söylerim

Yalanı ortadan kaldıran kahramanların sonunda öldüğü ve sıradan insanlara dürüst bir dünya bıraktığı eski moda bir destan değil bu, Kanlıca'dan, bilemedin Beykoz'dan Boğaz'a akan ama sürüp gitmeye devam eden bir şir.

Bana sor, ben söylerim. Korkmuyorum artık; söndüremeyeceğim kadar büyük bir yangını başlattım ve her zamanki gibi ortasından kurdumcümleyle, içini çeken bir şeyler var, kuşlar gitti, ağaçlarda boşluk, gemiler gitti, suyumda boşluk, yıldızlar gitti, göğümde boşluk, sen de gideceksin, içimde boşluk. Şans getireceksin girdiğin her kapıdan, sonra çıkacaksın, boşluk. Soracak sorusu olmalı insanın, her sabah uyanıldığında, sesinin ağlığını, bakişinin uzunluğunu, korkusunun hızını düşünmek için sormalı, pek çok kişinin bilgelğine karşılık, tek bir kişinin kıvrak zekası yetiyor, kalımdı de kapıdan seninle birlikte çıktı gitti, göğsümde boşluk. Sordumduğun her an aleyhimize, bu yüzden, tutamam kendimi, sorarsan söylerim. Sevgilim, içinden korkusu alınımsı bırıyım ben artık, adım bir caddeye, bir görülmemiş türe vermeden rahat edemeyeceğim, Leyla ile Mecnun'a el bastım, bastım ki bir koru da şahit oldu buna. Söyleyeceğim, sen sor, hangi ağacın hızasından çekti mesafemizi, hangi rafa kaldıracacağı şimdi bunu, hangisine yetiştir boyum, hangi çağda bu his ki durmadan karşılıksız, hangi sana? Dar nefesim, kısa boyum, ince belim, ha kırıldı ha kırılacak diye el değmemiş kalbim. Hangi kapiya asacağım onu ve şans getirecek kimize? Saat tam 13.20'de bilemedin 21.

Bugünlerde sevgilim, kimsenin soru sormaya niyeti yok, oysa ben hazırım, söylerim. Yalanı ortadan kaldıran kahramanların sonunda öldüğü ve sıradan insanlara dürüst bir dünya bıraktığı eski moda bir destan değil bu, Kanlıca'dan, bilemedin Beykoz'dan Boğaz'a akan ama sürüp gitmeye devam eden bir şir. Bir çizgi çekti sırtından kendime, bağladım bence. Dayanılır acılar seçer insan kendine, hep, katlanılır kederlerbulur bir an önce, en fenası da budur bence, en baştan belli, çekebileceği bir acının altına koyar elini, sınırı budur, sorusu da bu kadar. Bu böyle devam eder, iki insan, diz dize birbirine bakar, susar, o esnada su hep akar. Aktıkça da derinleşir, derinleştiğe de vazgeçmezler bir şeye dönüşür, balıkların sarhoş olmayacağı bir koy gibi hayal ediyorum göğüsünü, olsa olsa diyorum, belki de büyük bir soru işareti, sorulmaya hazır, yerle bir edecek dağın bu yanını, öteki tarafı zaten yangın -ben yakmış- hangi soru söndürür, sor, söyleyeyim. İnsan, sorusu kadar büyüktür, ancak o kadar. Büyüden tanrıdan değil, başına geleceklenden korkar. **Korkum olmadan neyim ben, ne içeceğim, ne düşüneceğim, korkusuz nerede geçeceğim, ne göreceğim, neye dönüşeceğim, seni yanımda bulduğum gün bayram olacaktı, hiçbir şeyden korkmadığım bir güne uyanıldığında özgürleşecektim, sorusu sorulmamış bir özgürlük yavan, şimdiden söyleyeyim.** Hiç tanımadığın biri, birdenbire en dürüst davrandığın insana dönüşüyor, en acısı da bu. Hayatımın sonuna dek okuyup, içinde yaşayabileceğim tek bir satıra kıstım:

"Seni tanıdığım günle tanıştım."

Hiç tanımadığın biri, birdenbire en dürüst davrandığın insana dönüşüyor, en acısı da bu.

sızı var, yok mu bir yolu?"

Bir film gibi izliyorum etrafı. Sonunu merak etmediğim bir hayat, benimkine çok benziyor, yeni sorular sorulmayan bir aşk herkesiyle aynı, en fazla hüznün verir insana, heyecan değil, aynı filmi her gün yeniden izlemekten bile fena, her gün aynı filmi baştan sona yazmak gibi, iki kol birbirine dokunmadığı müddetçe yanya inmeyen bir bayrağın altında yaşam, mümkün mü? Sana göre mümkün. Soruları hep ben soruyorum değil mi, yine de bir düşün, sor, söyleyeyim. Aynı denizde yikanmışız çoktan, senin pazardan pazaradeğdiğin su, benim bir Mehmet Yaşın şiri gibi kendimi ayaklandıran bıraktığıma kaktı, nerelere götürür insanı kurulu bir düzenin tikritisi, genel kabullerin kalınlığı, hiç açılmamış bir paketin heyecanı içinde bir kitabın sayfalarına dökülüyorum. Bahçemde büyüyen manolya hiç güzel değil, inan, her şey bir soruyla başlayacak, sordüğunda, söyleyeceğim. Ayrıklı anımları arayan şairin kütüyüm, denize düşen güneş gözülüğünde kaldı yüzüm, kapıda kırılan anahtarlar parmağım, kapıdan gölgesi geçse yeter denilen endamında, rüçgârda uzulan şemsiyelerde, İstanbul'da, sımsıkı kilitlenmeden, işte temizlenmeden terk edilmiş bir yazlık evde, şişen çapan sönmeyen dinmeyen bir balona üflenmiş aşktan bir nefeste, iddi bir niyet gibi her an, tekrarlaniyorum ve başka bir soruya dönüşüyorum. Benim cevabım kimsede değil, üstelik konu tamamen senin dışında, aramızdaki zaman, kolumuzdaki temas, yolumuzdaki dağ bizi bitiriyor sevgilim.

Bir zamanlar aynı sokakta yaşıyım, bir ara aynı fırından ekmeğin alımı, aynı sanı dolmuşun peş peşe koltuklarında Taksim'e geçmiş, belki sana para üstü uzatmış olabilirim. İşte, olma da bilirim ve mesele de bu. Sık, karman çorman bir örtüye kırkırılen, aniden uykuya dalabiliyorsan bunca soruya rağmen, belki de söyleyemeyişim. Şimdi şurada uyuduğun odanın kapısı açık, içeri giriyorum, sudan çıkmışım, iyi, yanık ve esmer varlığından yükselen bir hırıltı var, iyi iyi, pencereyi zorluyor, çıkip gitse, adaları, kaleleri, bembeyaz duvarları bir gezip gelse belki huzur bulur, belki ben de. Uyuyorum, çok iyi, örtüyü kaldırıyorum, yanna uzanıyorum, bir elimi başımın altından geçiriyorum, bir elimi göğsünün büsbütün üstüne bırakıyorum, bir bacağımyanına boylu boyunca, öteki iki diz kapağının çizgisinde, duruyorum böyle, sen iyileşene kadar bekleyeceğim çünkü olmazdığım her şey bir anda oldu, cevabı buluyorum inan bana, sor lütfen, söyleyeceğim. Bir çnar ağacının altında düşünüm ve hatırladım ben bunları, unutacağım, sana söz.

Nisan, mayıs ve haziran geçti. Temmuz bir şarkı gibi dolaşır ortaklıkta. Temmuz, bomboş odaları, yola konan dağ, yangını, kapıları, ayaklarını akıntıya sarkıtan çocukların derdini tek tek gezip, bir hırıltı gibi başlayıp, ezgiyedönüşüp, bitiriyor bu yazıyı. Öyle güzel çağırıyorsun ki insanı, Ihan Berk'in dediği gibi "hepuzaktan hepuzaktan" amasevgilim korkusuz kalmış bırıyım ben artık. Bir kez cevaplarım yerine ne koyacağım diye düşündüğüm bir soru var, aklımdan çıkmıyor, bir soru bana, bir cevap sana, ezberim tam, provalarım genel, söyleyeyim, sana söz.

Öcretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kaan Koç

TOPLUMSAL SÖZLEŞME 2.0

yoksulları niçin öldürmeliyiz?

Duvarda kırılıp kalan bir çivi kadar zayıf, kayaların üstünü tutan yosun kadar kaygan ve tehlikeli, plastik çiçekler gibi aldatıcıdır. İsyan etmek onlar için zahmetlidir.

Yirmi altıncı bölüm...
Şükrü Erbaş'ı anarak...

Yoksulları niçin öldürmeliyiz? Çünkü onlar tokgözlü insanlardır. Kelime dağarcıkları dardır, kelime almayla bile paraları yetmez. Hakkını aramayı ağgözlü olmak zannederler. Hızla kuruyan dünyaya karşı, denizin ortasında bir kayalık gibi duyarsız, penceresiz bir duvar gibi çaresiz hissederler. Tek servetlerinin nururları olduğunu düşünürler. Patronlarını çok severler, patronları tarafından çok sevilme isterler. Taklit etmeyi çok severler, patronlarının hayatını taklit ederler. Ceplerine biraz para girmeyegörsün; ceplerine giren paranın daha fazlasını borçlanırlar. İnsanca yaşamının boyunu, Instagram'da paylaşmak için çektikleri fotoğrafların süresi kadar zannederler. Yemek masalarını kafe masalarına, tuvaletlerini otel ortamlarına benzetirler. Sürekli televizyon seyrederek kadar uyanık, televizyonda seyrettiklerine sürekli inanacak kadar aptaldırlar. Sorgulamanın sorumluluğuna bulamazlar.

Yoksulları niçin öldürmeliyiz? Çünkü onlar sadece birbirlerinin elindekine göz dikerek, ezilmelerini merhem olsun diye sadece birbirlerini kazılamaya girerler. Trafikte yıl kapınca dünyanın en mutlu insanı olurlar. **Her gün zam gelen benzine, sonraki günün zammı gelmeden kredi kartıyla yüklenip de depoyu doldurunca bir şey kazanmış zannederler. Ertesi sabah, plazalarına, ofislerine, iş yerlerine giderken, o gün kazanacakları paradan fazlasını daha yoldayken kaldırımsız olurlar.** Ama arabalarıyla gurur duyarlar. Çalışkan ve üretken olmayı bir fabrika bandına dönüşmek zannederler. Aslında düşüncesiz, tembel ve kurnaz canlılardır. Sürekli doğurarak "çokuk kismetyle gelir" derler. Birbirlerini aşığı çektikleri yetmezmiş gibi sürekli üreyerek sayılarına da çoğaltır ve kendilerine düşen insanca yaşam ortamını iyice aşığı çekmeyi bilirler. Birbirlerinden böyle kurnazca yollarla intikam almayı severler. Duvarda kırılıp kalan bir çivi kadar zayıf, kayaların üstünü tutan yosun kadar kaygan ve tehlikeli, plastik çiçekler gibi aldatıcıdır. İsyan etmek onlar için zahmetlidir.

Yoksulları niçin öldürmeliyiz? Yoksullar kışkanç canlılardır. Kocalarını delirircesine kışkançlar, karılarını sahiplerler. En büyük şiddeti en çok yakındakilere gösterirler. Güçleri buna yeter. "Dişarda ezildikçe içerde zulüm kesilirler." Komşunun çocuğunu, iş arkadaşının telefonunu çekemezler. Damarlarında kan yerine kışkançlık aktığı için en büyük silahları da budur ve diğer yoksulları kışkandırmak için her şeyi yaparlar, bu uğurda kendi hayatlarını mahvederler. Ölesine düşmüştür birbirlerine. **Birbirlerini ölümlüne dost görürler. Ama nerede haksızlığa karşı bir araya gelsinler, orada anında farklı gruplara bölünürler. Çünkü önemsedikleri tek şey günü kurtaracak çikarlarıdır.** "Aldanmış korkusu içinde/Sürekli birbirlerini öldürürler." Miras avcıkları sinifsal banklara sıkı sıkıya sarılırlar çünkü "beterin beten" diye birbirlerini öldürürler.

Herkesin tıpkı kendileri gibi yoksul kalmasını ister onlar. Hayattan ve toplumdaki böyle intikam alırlar.

şükrederler, hallerinden memnundurlar. Kanaatkâr olmayı köleşmek zannederler. Yine de ellerine biraz para geçse ya da kurnazca bir yol bulsalar hemen köşeyi dönmeye çalışırlar ve fakat uçuruma yuvarlanırlar. Özgürdüler bir

çocuğun elinden kurtulan balon gibi özgürlükleriyle ne yapacaklarını düşünemezler. "Çünkü onlar ilk aşkından uyarlar. Yarı gecelerde yıldızlara bakarak/Başka dünyaları düşünmek gibi tutkuları yoktur."

Yoksulluğun sebebidir onlar çünkü o kıyafeti çok güzel taşırlar. "Çünkü onlar yanlış partilere oy verirler/Kandillerinden onlarla aloy edip/Tuhaf bir şekilde boykotlarına inanırlar/Devlet, tapu dairesi, banka borcu ve hastanedir/Devletten korkar ve en çok ona hile yaparlar." Hayat planları evlenmek, kariyer ve çocuk yapmak, çocukları okutmak, emekli olmak ve ölmektir. Bu dünyadan bir çalı gibi gelip geçmeyi tercih ederler, arkalarında yeni yoksulların yerini hazırlayarak.

Yoksulları niçin öldürmeliyiz? Ülkeyi onların yanlış tercihleri yönetir. Seçmen sayısının çoğunluğunu oluştururlar. Maas ikramiyesi verene, vergi affı getirene, borç silene, kendilerine kadro açana, makam sunana oy verirler. Kendi evi suyumadığı müddetçe ülkedeki bütün evlere hırsız girse ses çıkmazlar.

Sıkışıklık yerde kandırıldıklarını söylerler, kandırılmış olmakla gurur duyarlar. Herkesin tıpkı kendileri gibi yoksul kalmasını ister onlar. Hayattan ve toplumdaki böyle intikam alırlar. Yüzlerini hiç hayata çevirmemişler, yüzlerinin yıkıntısı altında bekleyen birtakım tarih öncesi medeniyet varlıkları gibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Nermin Yıldırım

sen yeter ki hav!

Suratına bakmış ve uğruna üzülmeye değmeyecek biri olduğunu anlamıştım. Yine de arkasından üzüldüm tabii. O işler öyle kolay olmuyor. Anlamak tek başına yetmiyor. Biraz da zaman lazım. Bazen çok zaman.

Üç gündür dışarı çıkmıyorum. İlk gün kızgındım, ikinci gün kaygılı, şimdi düpedüz endişeliyim. Ya bi daha hiçbir şey eskisi gibi olmazsa?

Bu kaygısı iki sene, sekiz ay, on dokuz gün evvel de yaşamıştım. Sendar meymenetsizi kendi elleriyle getirip beni buraya bıraktığında. Yüzünde özur soslu yılgılık bir gülümseme, "Ben sana bakamadım ama sen kusura bakma olur mu?" demişti. Daha dört aylıktım. Dört aylık ve kalbi kırık.

Sizi sevdiğini sandığınız birinin yanı başınızda balon gibi sünen koca bir yalandan ibaret olduğunu anladığınız o meşum anlardan biriydi. Beni terk etmişti. Suratına bakmış ve uğruna üzülmeye değmeyecek biri olduğunu anlamıştım. Yine de arkasından üzüldüm tabii. O işler öyle kolay olmuyor. Anlamak tek başına yetmiyor. Biraz da zaman lazım. Bazen çok zaman.

Neyse ki Sendar'ın beni verdiği Kenan'ı ayırmamıştı. Bu eve gelip bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmazsa korkusuyla koltuğun altına saklandığım o gün, gerçek bir centilmen gibi davrandı.

"Selam küçük hanım. Hoş geldiniz. Biliyorum şimdi biraz yadırgıyorsunuz, daha beni tanımyorsunuz ama bilin ki siz çok seversiniz. Siz şimdi nasıl artık biraz benim olduysanız, bundan sonra ben de size aitim. Hayatımın kalanına bu bilgi ve sorumlulukla devam edeceğim. Bu arada oyun severseniz..." deyip elindeki topu biraz ileriye attı. Bakımtı çok haneke ediyor, hayat devam ediyor. Ben de koltuğum altından usulca çıktım ve bir köşü topunu alıp getirdim. Bir daha attı. Bir daha getirdim. Yarım saatlik koş getir maratonundan sonra artık senin benli olmuşuk. Sonrası her günlük güneşlik. Gerçekten de hiçbir şey bi daha eskisi gibi olmadı. Çok daha güzel oldu.

Yağmur, çamur, hastalık, aksırık meden her sabah parka çıkardı beni Kenan. Her sabah ciğerlerini temiz havayla şişirir "Hadi bakalım küçük hanım," dedi, "bugün yeni bir gün. Koş, yaşayalım!" O top her gün daha uzaklara abıldı. Ben hep daha uzaklardan buldum. **Bu köşü, hayatın manası değilse de hayatın devamı demektir. Devam ettik, yaşadık! Top havalarda, Kenan mutlu, ben mutlu...**

Bir keresinde parkta çokbilmiş bir sokak köpeğiyle tanışmıştım. Yer yer tüyleri dökülmüştü ve derisinin altı cılk yaraydı. O hâline bakmadan, "Sen," demişti bana, "Herifçiğününun attığı topu getirdiğini duyduğun o kıpı koklu afirneyle öyle sevinirsin ki bir gün o afirni duyamaz olursan kafayı yersin. Kendi mutluğunu bir başkasının iki dudağı arasında emanet etmek amma da aptallık!" Kıskaç köpek! Neyse ki bu habis sözlerin üstünde pek durmamıştım. Mutluyken mutsuzluğun uğultusuna sağır oluruz. Sonra bir gün kulaklarımız açılır. Yani bel bağladığımız neyse, bidden uzaklaştığımızda. Toplar, afirneri ya da insanlar işte...

Aslında ne güzel yaşayıp gidiyorduk. Kenan'ı iyiydi. Ben iyiydim. Sonra bizimki bir aşkım yüzünde her zamankinden başka bir sırtaşla eve geldi. "Küçük hanım," dedi, "şahane bir haberim var: Ben aşık oldum!"

Haydaaaa!

İlk zamanlar öylecoşkuyluydu ki toplanı eskisindenbile daha uzağa atıyordu. Afirneri eskisindenbile gürdü. Kahkahaları eskisinden bile neşeli. Bu abartılı sevinçbeni düşündürmektaydı. Çünkü "mutluluğu bir başkasının iki dudağı arasında olanın mutsuzluğu da..." Neyse, diydurdum içimden, açmayayım şom ağzımı. Belki de sadece kıskançlık ediyordum.

Ama sonra korktuğum oldu. Geçen aşkım bizi mi yüzünden düşen binparçaev geldi. Neşelendirmek için bacaklarını söyle bir dolanmaya kalktı. Durdurdu beni. Kırk dokük bir sesle, "Küçük hanım, haberi kötü: Terk edildim," deyip olduğu yere çökti, verdi.

Haydaaaa ki ne haydaaaa!

"Aman be Kenancım, çok da takılma. Bak vaktiyle ben de terk edilmiştim. Ama ne güzel, aldı sana getirdi beni o hayırsız, daha bile iyi oldu" demek isterdim ama diyemedim, malum köpeğim. Zaten ben de zevce değilim, evim de değilim.

dünyasına dalıp gitti. Bir daha da ağzını bıçak açmadı. Önce ortalarda koşturup kafasını mı dağıtsam dedim ama yazgıttım. Yasını yaşamasına izin verdim.

Ex-yengeye yazdığı uzun uzun mesajları, o mesajlara cevap gelir diye gözünü telefondan ayırmayışını, o mesajlara zinhar cevap mevap alamayışını, dinlediği açlık şarkıları, döküldüğü gözyaşlarını, hepsini bir köşecikten biçare seyrettim.

Köpek olmasam koyardım sofraya birer kadeh rakı, aldırım hergeleği karşıma, "Bak aslanım," derdim. "Kimse için bu kadar üzülmeye değmez. Hem kendi mutluluğunu bir başkasının iki dudağı arasına..."

Ama diyorum ya köpeğim. Anca hav hav hav.

Fakat ben sustukça bizimki gözümün önünde tiye eridi. Bir gün, iki gün, üç gün... parka bile çıkarmadı beni. Hayır kendi içimde değilim, bir şekil hallediyordum. Ama Kenan gözümün önünde eriyip gidiyor, aslı ona bocalıyordum. Oysa ne demişti o ilk gün? "Siz nasıl artık biraz benim olduysanız, bundan sonra ben de size aitim. Hayatımın kalanına bu bilgi ve sorumlulukla devam edeceğim."

E belki ben de tam olarak öyle yaşamalıyım şimdi. Çünkü birini sevmek nedir? Onu tutmak ve ona tutunmak değil mi?

Böylece acısına hümet etmeyi bırakıp gülerdirbıyını büyük duran topumu dışılerimin arasına alıyordum. Koşup Kenan'ın ayaklarının dibine varıyordum. Dönüp bakmıyor bile. Kuynuğumu pat pat yere vuruyordum. İki iliglenmiyordum. Burnumu dizine sürüyordum. Yok, umurunda değil. Çaresiz, son konuşuyordum. Topu yere bırakıp bizimkinin bacağına hafifçe dışıleriyordum. Tımtırlar ki sinkafa yerinden sıçırıyor. Sözlerinde nihayet bir anlam belliyor. Ökeli bir anlam ama olsun, en azından hayatın iş taşıyor. Yüzümde en sersem gülümseme, yerdan aldığım topu ona geri uzatıyordum. Diyorum ki: Hav hav hav. Adem olan bu kaddardan anlar.

Kenan bu kaddardan anlıyor. Gözleri hafifçe nemleniyor.

"Diyorsun ki küçük hanım, hayat devam ediyor, ha?"

"Hav ki ne hav!"

"Seni de çok imhal ettim, haklısın. Gel bir kapının önüne çıkarayım."

Çöktüğü koltuktan kalkıyor, adımlarını kapıya doğru sürüyor. Ben de topumu kapıyığın giği peşinden taşıyıp!

Kapının önüne çıkıyoruz.

"Bu da geçer be Kenanım" diymiyordum, neticede sadece bir köpeğim.

Ama attığı topun peşinden koşarken, hayat devam ediyor der gibi bağırıyordum: Hav ulan, her şeye rağmen, buna da hav!

Kenan hafifçe gülümsüyor. Bu ona çok yakışıyor. Ben de gülümseyip bacaklarını dolanyordum. Canım benim, al bak topu getirdim sana. Hayatın anlamı gibi basit bi şey bu. Al ve daha uzağa fırlat şimdi. Yine bulup getireceğin nasılsa. Sen yeter kihal!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

SINIRLI
SAYIDA

Biskrem'den
gepyeni
bir lezzet daha!

yaz bahsi

İnsan yazın yayıp yayılmak, kalıbı dinlendirmek, bütün bir yılın pashağını, çapağını, yorgunluğunu üstünden atmak ister. Ama bundan fazlası da var. Yazın her şey yayılır.

Yaz, gamdan azade bir neşenin, süreklî bir sevincin ve yaşama ferahlığının adıdır. O güzel bir şarkının nakaratı gibidir. Bir yıl, yaz ve diğer mevsimlerden oluşur. İnsan tüm bir ömrü bir yaz daha fazla görmek için yaşar. Sıcaklığı, rahveti, incecik havası ve geçişin mübessim fotoğraflarıyla kendini bekleten yaz, en görülmeye değer anların toplamından oluşur. Aklın, "Gemi su alıyor, batıyoruz" diye bağırın gamlı telaşının aksine yazın tüm detler daha saydam, sesler daha şen ve ümitli, zorluklar daha tahammül edilebilir gelir insana. Doğanın bahardaki uyanışı yazdır. Doğa kışın soğuk ve kasvetli hükümlanlığına prim vermemek için uyuyor numarası yapar ve baharla birlikte yazı uyanır. Onun bile yaşamak için beklediği, yazdır. Yazın akla getirdiklerinde hep buyulu, leziz, ferah bir neşe vardır. Serinliği camın buğusundan okunan bir bardak limonata, sokaktan gelen çocuk sesleri, ılık akşam yürüyüşüne eşlik eden bir kulağ dundurma, civa dan burnunuza çalınan mangal kokuları, bir deniz yatağı, yayla serinliği, tatil kitabı, hamakta uzatılmış bir o yaña bir bu yana salınan ayaklar, efil efil bisiklet, gömlekler, terlikler, uykunuzda yârenlik eden cırcır böceği sesleri, soyulan deriler, kırmızı burunlar, gülümseyen yüzlerle çekilmiş fotoğraflar, her yerde duya duya baktığınız ama size yıllar sonra bile o zamanları hatırlatacak ucuz şarkılar, tatlı sarhoşluklar, gençlik aşkıları, okul kapanınca maale gödilen mekâmet ziyaretleri, karşılıklı açılan camlardan esen ceryan, yastığın, çarşafın serin yerlerinin arandığı mutlu, yor gun uykular... **Yaz sevinçtir. Yaz neşeyle, coşkuyla yazının hüzünle hatırlanan, ömrümüzün en güzel anılarının evidir.**

"Yazın bittiği her yerde söylenir" der Ülkü Tamer. Sonra Murathan Mungan alır bu sözü, Yaz Bitti şiirinin başına koyar. Çünkü yaz, bittiği yılın tüm mevsimlerinden daha çok şaşkınlık yaratır bizde. Hayatın sonsuz olmasına hayret ettiğimiz bu kısacık mevsim boyunca tıpkı ömür gibi yazın da bitemeyeceğini inanmak isteriz kâlpden. Evrenin yasası böyledir, burada her şey bitemek üzere başlamıştır. Yaz da geçer ve geriye hayıflanmaktakalıdır. İşte bu şaşkınlığın insan her yerde dile getirir mevsim dönerken. Bu yaz buna kulak ka bartsın, yaz sonunda çevrenizde kaç insandan duyacaksınız, "Yaz bitti", "Koca yaz geçti", "Bu yazı da bitirdik" dediklerini. Çünkü zaman geçer ama insan yaz geçmesin ister. Yazın bittiği yaşanmaktadır. Doğanın neşesini

yitirmesi, bet beniz atıp sapsarı kesilmesidir.

Yaz, yaymanın mevsimidir. Kulağa biraz argo geldiğini biliyorum. Elbette ilk aklınıza gelen anlamını da kast ediyorum. İnsan yazın yayıp yayılmak, kalıbı dinlendirmek, bütün bir yılın pashağını, çapağını, yorgunluğunu üstünden atmak ister. Ama bundan fazlası da var. Yazın her şey yayılır. Kurutulacak sebzeler, meyveler yayılır, saçıklar, tarhanalar, yufkalar serilir, göçebeler serinlere, şehirli serinlere, deniz kenarlarına kaçar, uzanır. Köyden, kentten yaylalara varılır ki yayla sözcüğünde yay-, eski Türkçede yaz demektir. Yaz sözcüğünün atası yani. Yayla da zaten zamanla sonundaki K'den kurtulmuş "yaylak" sözcüğüdür. Yaz geçiren yer. Yaylamak, yazı geçirmek demek. O yüzden yaylaya yazın gitmek âdetidir. Sıcakla, nemle, kuraklıkla baş etmenin yolu; serinliği, ferahlığı ve hâlâ kışın karlı demlemlerin izlerini taşıyan soğuk, köpüklü sularıyla çağırın yaylalara kaçmaktır. İnsanın yerleşik yaşamdan önceki çağlara uzanan bir alışkanlığıdır bu.

Fransızcada yaz mevsimine été deniyor. İtalyancada da estate. Bunların ikisi de Latince'deki "estare" kalmak fiilinden türemiş olabilir diyor kaynaklar. Öyle hiçbir şey yapmadan kalakalmak gibi. Sıcaktan dermanının kesilmesi, bitkin düşmek gibi. Ama başka kaynaklar da diyor ki bu sözcük (Latince'st) aestas, aslında "yanmak" anlamına gelen aestus kökenlidir. Türkçede de eskiden -hâlâ diyenler var tabii- yazlık yerlere sayfiye denirdi. Sayfiye, Arapçada yaz anlamına gelen "sayf"tan türemiş. Sayf ise sofvet, sofiye, sof sözcükleriyle de akrabadır. Hepsî, "saflaşma, arılaşma, katıksızlaşma" anlamındaki sod-fe-vovkükünden çıkar. Çünkü eriyen karların coşkusuyula bulanan bahar suları yazın saflaştırır. Gökyüzü bulutlarından kurtulup berraklaşır. Yaz, arınmaktır.

Müthiş bir yaz şarkısı birakıyor size. Tabii fırsatın olursa Nesrin Sipahi'den, Gönül Akın'dan, Münip Utandı'dan, Melihat Gülsen'ten de dinleyin ama gençlere ihtiyarlı yapıyor olmamak için ben size daha "güncel" bir versiyonunu önereceğim. Kodu okutursanız bu kod sizi, "Yaz günleri en tatlı hayaller gibi geçti"ye götürecektir. Orada görürsüz.

Ekrandaki yalancı, felaketten sonraki talancı, falancanın torpillisi, hak yiycilerin rüşvetçisi... Kalemini satan yazar, yoksulu sömüren paravan, orman yakıp evini yapan büyük baş, ömrümüzden çalan sahtekâr.. O işte! O öyle biri.

O aramızdan biri. İnsanoğlu insan. İnsanın karanlık yanının vücut bulmuş hâli. Utanç tarihimizin başkahrmanı. Hep vardı. Son yıllarda iyice utanmaz oldu. Kirliliğini, uzunkolunlusallaşayadolaşırdı.

O mahallede, yan hanede, kıraathanede. O meydanda, ekranda, kürsüde. "Neden böyle oldu?" diye sorduran, bizi bize kirdiran

o. Kişirtılan niyette, güvenilmeyen samimiyette, terazisi

şamşıadaletteonun parmağı var. Kutuplaşmanın

etikleyicisi, zalimin etkicisi o. Ahlsızlık çukurunun

namus bekçisi o. Aramızdan biri, her devrin adamı,

her dönemin insanı o. İnsan tabii o da. Sevilmeyi

için sev gye öfkeli. Kendiyle savaşı bitmediğinden

toplumadışman. Çok yenilmiş, hırsına esir.

Beslenmemiş ve zehirlenmiş, vicdanı kirlil. Öyle biri...

Ona... Tanıştınız mutlaka. Öyle birilerinden bir tanesi.

Ondançok var. Yaşatmamak için yaşayanlardan hanil

Yolumuzu kesip yolunu bulmaya adanmış bir hayat.

Hayal kırıklıklarıyla, hayal kuranları kirtlemek isteyen

bir hayal. Parçalanmış kimliğiyle paramparça etmek isteyen

bir zihin. Yüzündemelek maskesi, gözünde hırsın perdesi, içinde

yıkımın sesi. Sırtında aldığı ahlara, cebinde kirlil paralarla, kulhakarından

topladiği ünahlarla hayatına devam eder. O öyle biri.

O önce herkesin hakkını bıkırıcasına yer. Sonra insanların

yüzüne ahlak kucar. Ahlsızlığın kitabını yazar, sokaklarda imzasını atıp

şeref diyesatar. Ençok şerefli olmaaktanbahseder çünkü en eksik özelliği

odur. Evini evindekilere dar eder, sokaklarda "aile kutsaldr" diye ahkâm

keser. Kufür kıyamet koca dünyayı kurtarır ama çocuklarınıdünyasını

karartır. "Kadınlar baş tacımızdır" der, bir kadının dünyasını baştasona

kirtletir. **O en çok namustan bahseder. Bilmez ki gerçek**

namus vıcıandır. Bilmez ki vıcıdan yoksununun namusu

noksandır. Bilmez ki namus cinsiyetsizdir. Her kadının

namusununbekşisidir çünkü namusu sadece kadın bedeninde arar. Öyle

bir arar ki sokağından geçenleri kızım yaşında, bacım yerinde demeden

tepeden bırımağ süzer. "Çık çık çık" diye yargılarken, en şerefli halleriyle

ona hâllerin. O, "O saatte orada ne işi vardı?" der. "Böyle giyindiye başına

gelecekleri göze almıştır" der. "Kesin kuyruk sallamıştır" der. Beynindeki

örümcekleri toplama salar.içinin lekesi dilinden dökülür. Tehlikeli

ezberleriyle cehaletinparkantı arar. Ezilenlere eli pençe olur, canyakar.

Eğildiklerine el pençedivan durur.Sorsan çok güldürür. Şüphle duyduğ

ve varlığından kaygılandıkça şiddetle beslediği iktidarnı güçzanneder.

Dilinde şiddet, elinde şiddet, evinde şiddetle yaşar gider. Bilmez ki şiddet

yetersizliktr. Eşitlik isteyen uzlaşmalarla, adalettebuluşan anlaşmalarla,

"yaşatır" denilen sözleşmelere karşıdır. Öfkeli görünür. Oysa korkar. Takkesi

düşer diye, değersizliği görünür diye, zayıflığında boğulur diye ölümüne

korkar. Onu tanırsınız. Evinizde, mahallenizde, ülkenizde, dünyanızda

tepenizde bir gölge gibi dolaşır. O öyle biri.

Gülen çocukları sevmek. Gülmelerle derdi vardır. Ses

çıkan gençleri sevmek. Gelecekke hesa bıvardır. Mutlu

ailelerisevmek. Mutlulukla kav gası vardır. Barışmış

halkları sevmek. Barıştan korkusu vardır. Renkleri

sevmek çünküpek bilmez. Kendine benzemeyenden

çekinir. Bir başkasını kimliğinden, dilinden, dininden,

renginden, cinsiyetinden, ırkından yaralamak ister.

Kendi kimliğinden öyle ağır yaraldr ki

onun gibi olmayan onu öldürecek zanneder.

O yüzden kendisi gibi olmayan yaşamamış

ister. Çökkorkar. Korktukça silahlarına sarılır.

Rıyası zihniyetinde, cehaleti dilinde, şiddeti elinde kör

kurşunlarla saldırır. Elleri kan içinde, "Toplum elden gidiyor"

der. Kan ter içinde, çarkını döndürmeye devam eder. Hele bir de

kendiindenbüyük ellerden el aldı mı, çarklarıyla yaşam haklarını

ezer geçer. Çünkü güçle bir araya gelen cehalet insanlığın enbüyük

düşmanıdır. O cehalet, artık saklanmak zorunda olmayan bir canavara,

gelecek nesilleri özgürlüklerinden vuran bir silaha dönüşür. Onun da

çabası budur. O yüzden o, büyük ellerde tapar. Bayram seyran demeden

o elleri başnakoyar. Eletkek öper. Koltuklara yavaşır. Koltuktakilere

yapıştır. Yüzü şekilden şekle girer. Güvenle gülmeyen bir yardımsever

oluvir. Bakarsın iki dakika sonra, varını yoğunu kaybetmiş gözü yaşlı

bir hayatzede gözüdöşüvir. Her yol mübah, her yalan caiz, her kötülük

normal hale gelir. Yıkar, yağlar, yalar, ağlar ama bir şekilde bağlar. Güç

eline geçti mi şiddet dilinin sesi açılır. Cebi doldukça daha fazla kötülüğü

satın alır. Egosu balonolup şiştiçke öfkesiyle daha çok can yakar. O,

gözünükörpmadan can yakar. Tanidik geliyordur elbet. İlk nifak sokan,

ilk tekmeyi atan, o yangını ilk başlatan. Ekrandaki yalancı, felaketten

sonrakı talancı, falancanın torpillisi, hak yiycilerin rüşvetçisi... Kalemini

satın yazar, yoksulu sömüren paravan, orman yakıp evini yapan büyük

baş, ömrümüzden çalan sahtekâr. O işte! O öyle biri.

O aramızdan biri. İnsanoğlu insan. Tanıştınız mutlaka. Öyle

birilerinden bir tanesi. Ondan çok var. Bir gün gidecek. Bir gün

onların da devri bitecek. Bitezcek de... Sömürülen hayatları, yitirilen

gençlikleri, engellenen geleceklere kim geri getirecek?

Zeki Kayahan Coşkun

venezuela'da neler olmuş öyle?

Güç, kontrolsüz güç, varlıksız bir siyasetçinin siyasetle zenginleşmesi, halkın bunu fark edememesi, masallarla uyutulması, liyakatsizlik de cabası...

Bir masada oturmuş laflarken, konu döndü doğdu Venezuela'ya geldi. Eski eşi Venezuela'lı olan arkadaşım "muhteşem bir ülke" dedi... Göllerinden, şelalelerinden, yeşilinden bahsetti: Uzun aralıklarla gittim, her gittiğimde bir önceki hâliyle arasındık farkıyorduk. İlk seyahatimde doğayla beraber dünya ünlü markalar, global şirketlerin tabelaları dikkatimi çekti. Sonraki gidişimde plazaların yarısı boştu. Son gördüğümde ise tabelalar sökülüp, plazalar terk edilmişti. Tüm o anlı şanlı şirketler gitmişti. Filmlerdeki gibiydi. Kırık camlar, uçan perdeler. Hayalet şehir gibiydi başkent Karakas. Enflasyon fırlamıştı, marketlerdeki ürünler için taban fiyat belirlenmiş, o taban fiyat üretim maliyetini karşılamadığı için üretim neredeyse durmuştu, raflar bombastı. Bir yılbaşı yemeği için o kadar tavuk aradım, bir tane bile tavuk yoktu. Tavuktan geçtik, beğenmiş için bez bulamadık. Yokluğa hiç bu kadar derinden hissetmemiştim.

Büyük bir merakla dinliyorum anlatıklarını. Bayilerde otomobil yokmuş. Ciddi bir sıkıntıymış. Otomobil için sr aya yazıyormuşsun. Sekiz dokuz ay sonra gelirse, alabiliyormuşsun. Otomobil aldığı gün iki üç katına satarak bu işten para kazanıp fırsatçıları varmış. Dolar uzun süre yasaklanmış ülkede. Belli bir zaman tanınmış. O zaman dahilinde Venezuela Devleti'nin belediyesi ucuz fiyattan dolarını bozdurdun bozdurdun. Bozdurmazsan hiçbir şekilde kullanamıyorsun, ülke dışına çıkaramıyorsun ve değersiz bir kağıt yığınıyla kalıyorsun.

Bir gün her şeyin düzeleceğini düşünen insanların dolarlarını çelik kasalarda saklıyorlar. Evlerde çelik kasaların sayısı artıyor. Çelik kasalar artınca evlerdeki hırsızlık olayları çoğalıyor. Eli silahlı adamlar eve geliyor, kasanın şifresini bir kez soruyorlar. Yanlış cevap vermemek ölüme bile sonuçlanabiliyormuş. Zaten parası olduğu bir zamanda, tahammül sıfırın da altında.

Derin bir yoksul-zengin ayrımı. Orta direk halk da kayboluyor ve hızla yoksullaşıyor. Gide bilenelel diyorlar. Ülkelerini terk ediyorlar hızla. Evlerdeki hırsızların artmasıyla demir korkuluklar yapıtıyor pencerelere ve daire kapılarına. On beş katlı bir binanın em üstteki katlarına kadar demir korkuluklar yer alıyor. Yetmişli yıllarda demir korkuluklara hırsızlardan korunmak için. Hırsızlar eve giremeyeince bu kez araç içerisinde tehlike başlıyor. Trafikte beklerken cama silahlı nişancılar bir kapıyı açıyor. Açmamak için pek şans yok. Arabaya geçip oturan eli silahlı hırsız, evine götür beni diyor. Ev sahibi ile eve giren hırsızın amacı çelik kasa ve varsa içerisindeki dolarlar, altınlar vs. Dolar karaborsada bir şekilde dönüyor. Bunun üzerine lüks araçları kullanamama başlıyor insanlar. Lüks araca varsa, evinde çelik kasanın da vardır diye düşünüyorlar. Lüks araç denilen de aslında üç beş yandaşki yene olanlar. Eski arabaların çokluyorsa yollara dikkat çekmemek için.

Her şeyin fiyatı hızla artıyor... Zamlar durmuyor. Bir adet ekmeğin almak için o gün 25-30 kahve satmak gerekıyor. Öylesine zor zamanlar...

Arkadaşımın eski eşinin Venezuela'ya gitmediğini düşünmüyormuş değil mi?

Değil trafike çıkmak, otomobil aldığı duyulunca kaçınıyor. Fidyeye isteniyor. Filmlerdeki gibi... Fidyeye veriliyor. Kurtarıyorlar. Üç ay sonra aynı kişiyi yine kaçınıyorlar. Yine fidye, yine kurtuluş... Böyle gitmeyeceğini anlayınca, onlar da ülkelerini terk edenler arasına katılıyorlar.

ilan sitelerine bakarsanız 5-15 bin dolarla satılan malikaneler

görsünüz. Sudan ucuz, hayattan kafa...

O evde oturdunuz üç kimlinin kapınıza geleceği belli değil

Demek ki bir evi değerli

yapan sadece arazisi, konumu,

parkesi, mutfak dola bı değilmiş.

Güvende hissetmek, hukuk,

işleyen yasalar, insan haklarına

saygı da eve değer katıyormuş.

Venezuela'da olanları yüzüysel olarak

biyoryodum ama içerisinde çıkıp gelen bir

tanıklı konuşma imkanı bulunca o anlatıyor, ben

soruyordum. Ben sorudukça o anlatıyordu.

Sonra dedim. Daha neler gelebilir ki

insanları ve bir ülkenin başına?

Başladı anlatmaya:

Eski eşime Antalya'da tatildeydik.

Bir telefon geldi. Kayınpederim ve

kayınvalide benim evime hırsız girdiğini

öğrendik. Kasanın şifresini sormuşlar.

Bu artık klasik... Söylemişler

şifreyi. Kasanın içindekileri alıp

giden hırsızlar; elleri ayakları ve

ağızları bağlı şekilde mağdurları

evde bırakıp, kapıyı çekip gitmişler.

Günlerce aç susuz kalan, ölüme terk

edilen bir insanları, komşuları bir şekilde

fark edip kurtarmışlar.

Bir ülke nasıl bu hale gelebilir diye şöyle bir yokediğimizi

Google'da, YouTube'da hep aynı yere, aynı cevaplara ulaşıyordunuz.

Yüksek enflasyon sürecinde hükümetin sürekli para basmasıyla ve sosyal

tabanını koruma, bülsemler ekonomiden anlamayanlara hoş görünmek,

günü, koltuğunu kurtarmak için sık sık aşgari ücretin artırılmasıyla

2019'da enflasyon yüzde bir milyona yükseliyor Venezuela'da... Güç,

kontrolsüz güç, varlıksız bir siyasetçinin siyasetle zenginleşmesi,

halkın bunu fark edememesi, masallarla uyutulması,

liyakatsizlik de cabası.

Derin bir yoksul-zengin ayrımı. Orta direk halk da kayboluyor ve hızla yoksullaşıyor.

"Zengin olmak kötüdür" diyen ve yoksul olmakla övünen eski devlet başkanı Chávez'in, öldüğünde iki milyar dolar serveti olduğu söyleniyor. Bugün Chávez'in kızı **Orlania** dışında bir özelliği olmayan **María Gabriela'nın** Avrupa'daki bankalarda **dört milyar dolardan fazla parası varmış.** Chávez'den sonra göreve gelen lise mezunu, otobüs şöförü Maduro, başkanlıkla, tek adamlıkla yönetilen ülkenin lideri. O ne derse ol!

Maduro'nun çocukları Yoswal Gavidia Flores ve Walter Gavidia Flores'in, Paris'teki Ritz Otelde birkaç gece kalıp, sadece konaklamaya 45.000 dolar ödediğini, bu konaklama bedelini o dönemde iki bin Venezuelalı'nın aşgari ücretine eşit olduğunu haberini yapmış Daily Mail. Venezuela'nın First Lady'si Cilia Flores'in yegnenlerinin 20 milyondan değerindeki kokaini Haiti üzerinden ABO'ye kaçırması çalışırken yakalandığı ve 18 yıl hapis cezası aldığı da yine habere konu olmuş.

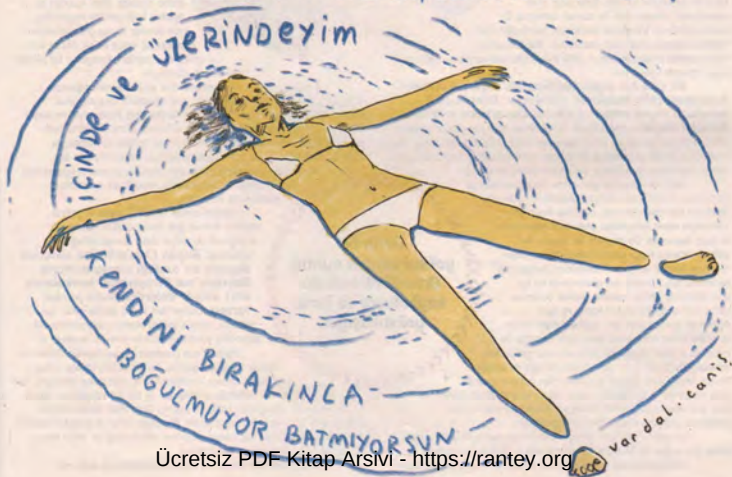
Nasıl bir siyasetçiymiş düşünmüyormuş değil mi?

Mehmet Ali & Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>

İKİ YIL ÖNCE ADAYA TAŞINDIM. PANDEMİ DOLAYISI İLE BU OLDUKÇA UYGUN BİR KARARDI. HEM YALNIZ KALMAKLA DERDİ OLAN BİRİ DEĞİLSENİZ, ŞEHİRE VE KALABALIKLA ULAŞMANIN BİR ÇİT ZORLAŞMASI KENDİNİZLE VAKİT GEÇİRMeye DAHA ELVERİŞLİ BİR MEKANDA BULUNMAK ANLAMINA DA GELİYOR. FAKAT YALNIZLIKLA İYİ GEÇİNMEK, HER ZAMAN DA İYİ GEÇİNMEK DEĞİL. "KENDİNLE NE KADAR MUTLUSUN, YALNIZLIKLA ÇOK İYİ BAŞEDİYORSUN" DENİLEREK ÖVÜLDÜĞÜM BİR TELEFON KONUŞMASINDA İÇİMİ KAPLAYAN GURUR DUYGUSU, TELEFONU KAPAR KAPAMAZ KOCA BİR SORU İŞARETİNE DÖNÜŞÜVERDİ. BİR ANDA! SAVAŞTIĞIMI DÜŞÜNMEDİĞİM BU CEPHE BENİM İÇİN BİR MÜCADELE ALANI DEĞİLDİ. HEM YALNIZLIKLA NASIL BAŞEDİYORUM Kİ BEN?

Sunay Akın

kırık bir kağıdı

Çallı'nın 1920 yılında yaptığı "Kurtuluş Savaşı'nda Kağıdı Çeken Kadınlar" adlı eserinde, askerlere cephane taşıyan kağıtlar görülür.

Sivas'tan karyagışı altında, üstü açık küçü arabaya yola koyulan Mustafa Kemal Atatürk, 27 Aralık 1919'da Ankara'ya ulaşır. O gün, Ankara Garında bulunan "Ökreksiyon Binası" hem karargâh hem de konut olarak kullanması amacıyla kendisine verilir. Ankara'ya trenin ilk kez geldiği 1892 yılında, Mimar Kemalettin Bey tarafından yapılan bina, Türkiye Büyük Millet Meclisinin açılmasından sonra "Başkomutanlık Karargâhı" olarak anılacaktır. Atatürk'ün, Kurtuluş Savaşı boyunca en önemli kararları aldığı bu binanın duvarında, İbrahim Çallı'nın bir tablosu asılmıştır.

Çallı'nın 1920 yılında yaptığı "Kurtuluş Savaşı'nda Kağıdı Çeken Kadınlar" adlı eserinde,

askerlere cephane taşıyan kağıtlar görülür. **Hititlerden beri Anadolu insanının kullandığı, öküzlerin çektiği kağıtlar, tarihteki en büyük rolünü işgal yıllarında oynar. "Kağıdı Kolları"nda görev alan kadınlar ve çocuklar, Kurtuluş Savaşımızın isimsiz kahramanlarıdır.**

İki tekerlekten oluşan kağıtlar, I. Dünya Savaşı'nın da ulaşım araçlarıdır. Sami Yetik'in o dönemi anlatan, 1917 yılında yaptığı "Cephane Taşıyan Köylüler" adlı eseri, İbrahim Çallı'nın "Direksiyon Binası"nın duvarına asılı tablosuna çok benzemektedir. Çallı'nın Yetik'ten etkilendiğini söylemek bu yüzden yanlış olmayacaktır.

Cumhuriyet döneminde yapılan resimlerde de karşımıza çıkar kağıtlar. Turгут Zaim, Halil Dikmen, Hayri Çelzer eserlerinde kağıtlara yer veren ressamlarımız arasındadır. Sa bahattin Ali, cezaevinde yazdığı ve 1936 yılında yayımladığı öykü kitabına "Kağıdı" adını verir... On üç öykünün yer aldığı kitabın ilk öyküsüdür kağıdı. Yazar bu öyküde, köyde öldürülen bir adamın yaşlı annesinedava açmasını diye keçi ve yiyecek gönderen ağaya ara buluculuk yapan imama yer verir... Ama edebiyat denilince akıllara ilk gelen, Sa bahattin Ali gibi Nazım Hikmet'in de dört duvar arasında kaleme aldığı "Kuvayı Milliye" şirindeki şu dizedir:

Ağın altında kağıdı gidiyordu.
Kağıtlar gidiyordu Akşehir üstünden Afyon'a doğru.
Toprak öyle bitip tükenez,
dağlar öyle uzakta,
sanki gidenler hiçbir zaman

hiçbir zaman menzile erişmeyecekti.

Kağıtların ardına sıralanması gibi kağıdı şiirlerinde Fazıl Hüsni Dağlarca'ya da yer vermeliyiz. Dağlarca, öküzü ölen Elif'i anlattığı şiirini şu dizedirle bitirir:

Kocabaşığıldı çamura,
Büyüdü gözleri, büyüdü yürek kadar,
Örtüldü gözleri örtüldü hep.
Kalır mı Mustafa Kemal'in kağıdı, bacım,
Kocabaşığı yerine koştı kendini Elif'çi,
Yürüdü düşman üstüne, gücünden gücünden.

Kağıdı denilince akıllara Kurtuluş Savaşı geliyor. Oyleyse şu soruyu sorabiliriz: Sömürgeci karşı direnilen o yıllarda, savaşta tutulan bir günlükte kağıtlara rastlayabilir miyiz? Kağıtların yanında yürürken, yaşadıklarını kağıda döken biri var mıdır? Bu soruların yanıtı, tabur tabiri Mehmet Derviş Bey (Kuntman) olarak karşı karşımıza. Büyük Taarruz'a katılmak üzere hâftalar önce İstanbul'da yazdığı bir mektupta,

İbrahim Çallı, Kurtuluş Savaşı'nda Kağıdı Çeken Kadınlar, 1920
Ahşap çerçevesi-yağlı boya tablo, 3m x 2m
Milli Mücadelede Atatürk Kanunu ve Demiryolları Müzesi, Ankara

Mahmut Derviş Bey, bu yolculuk esnasında 20 Şubat 1922'de şunları yazar günlüğüne: Kademe şimdi gün doğmadan bütün mevcuduyla uzun bir kal halinde tekrar yollarda; çeşitli birliklere mensup asker ve zabıter, üzeri portatif çadırlarla kapatılmış fur gon arabalarındaki aile efradı, deve, manda, at ve öküzden oluşan farklı cinshayvanları, kağıtlara yüklenmiş sıhhi malzemesi ve seferi teçhizatıyla bir göçakilesi gibi ilerliyor. En önde mandaların çektiği devasa telsizmakinesi, bozuk yolların taşlarına takılı takılı, çamurların saplana saplana gidiyor.

Cephede giden kağıtları sadece

öküzler değil, mandalar ve hızlı hareket etmeleri için develer de çekmişlerdir. Değışmeyen ise kağıtların kardiği sestir. Doktor Mahmut Derviş Bey hayatı boyunca kulaklarından silinmeyecek olan sese günlüğünde şöyle yer verir: Hiç dinmeyen şu kağıdı itilileri de bir melodram gibii.

Kurtuluş Savaşı'ndaki kağıtların notalara döken Ulvi Cemal Erkin'in bestesini dinlemeye sık bırakarak, unutulmaya yüzütan bir biçimeye kulak verelim:

Gıcırılın gıcırılısı
Mıcırılın gıcırılısı
Yarıscıcanlıgını cansız
On ayaklı üç başlı

Sakarya Savaşı'nın en zor günlerinde, Dikmen sırtlarından top sesleri duyulurken, direnişin kenti düştü düşecek denilirken, Ankara Erkek Lisesinin Kayseri'ye taşınmasına karar verilir. Öğretmen Nafi Atuf Bey'in yanında olan oğlu, şöyle anlatır o karanklık günleri: Babam öğrencilerinin başında, üç beş eşek, bir yayıl, ikikağıdıKayseri yolunu tutuyor.

Kızılırmak'ı geçince eşkoyalar dikilir, öğretmen ve öğrencilerin karşısal... Eşkoyaların başı para, altın, saat, giyecek, yiyecek ne varsa oortaya boşaltılmamasını ister. Nafi Atuf Bey öne çıkarak kendisini tanıtır ve öğrencileriyle birlikte Kayseri'ye gittiklerini, kağıtlarında da okul gereçleri olduğunu söyler. Anadolu'nun bu en ilginç kağıdı öyküsünde, öğretmen Nafi Atuf Bey'in yanındaki oğlu, Cumhuriyet döneminin usta şairlerinden Ceyhan

Atuf Kansu'dur... Ve Kansu, eşkiya başının sözlerini dile getirir: Peki, yol veriyorum size. Üç de adam katıyorum yonınıza. Kamanyolu sokuncaoldır. Orada başka eşkiya var. Adamların sizi koruyacaklar. Öğretmensiniz siz... ve bakıyorum bunlar da öğrenci. Hepsi çocuk. Bizim hocalara saygımız vardır. Öyleyse yolunuz açık olsun. Geçin yürüyün, güle güle. Tanrı yardımcınız olsun.

İşte Kurtuluş Savaşı'nı kazanan, eşkiyası bile öğretmene, öğrenciyeye, bilgiye değer veren bir halktır. Mustafa Kemal Atatürk'ün sözünü ettiği "damarlarımızdaki asılan", hamaset ve şövenizmin çok uzağında olan bu değerli

hissi senetle anamalıdır. Eşkiyasının bile öğretmene saygı gösterdiği bir halkın asaletidir, bizleri özgürlüğe taşıyan.

30 Ağustos zaferinden sonra Mustafa Kemal Atatürk, İsmet İnönü ve Fevzi Çakmakla Çal köyünde bir araya gelir... Anadolu'nun işgaliden kurtulacağı https://rantey.org

Anadolu'nun
işgaliden kurtulacağı
son hamlenin
planlandığı yer,
üstüne harita serilen
kırık bir kağıdır!

DENİZKÜLTÜR, EDEBİYATLA BULUŞMA NOKTANIZ!

DenizKültür sizi birbirinden özel eserlerle buluşturuyor,
farklı dünyaların kapılarını sizin için aralıyor.

DenizKültür

Satın almak veya detaylı bilgi için:
0212 348 99 62

 ENBD

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DenizBank

Metin Uca

her savaş çocuğunda onu hatırlarım

O ajanda, mutluluk yüzü görmemiş bir kızın dünyaya ulaşacağı en önemli ses olacaktı. İki yıl, evet tam iki yıl her gün yazarak hayallerini ateşledi, yazarak direnme gücü buldu.

Doğduğu Frankfurt'u hiç bilmedi. Hiç hatırlamadı. Yüksek tavanlı, loş bir evin duvarlarıyla çevrili çocukluk anıları, canlandıramayacağı kadar uzaktaydı. Büyük bir caddede annesi Edith ve babası Otto'nun elini tutmuş, ablası Margot'yla şakalaşırken kalan hayal meyal kırıntılar... Dört buçuk yaşında ne vatandaşlığı biliyordu ne onu kaybettiğini...

Çocuk gözüyle severek hatırladığı ise Amsterdam'dı. Sakinliği, güzelliği, yeni başlangıç kokan havasıyla... Frankfurt'u bırakmasında neden olan 15 yıllık kısacık yaşamının en büyük acılarını yaşıtan o kısa, gülünç adam bir süre sonra tank ve postal sesleriyle Amsterdam'da yaşamazdı kılacaktı. **Güzelim, el değmemiş çocuğuğlu, hayata meraklı gözlerle bakmaya başladığı andan itibaren korku ve ölümün acı yanlarıyla da şekillenirdi.** Hiç bilmeyecekti babası Otto'nun çalıştığı bankada başına gelenleri. Hiç bilmeyecekti 1933 yılında, henüz dört yaşındayken baskılar, dışlamalar ve akıl dışı cezalandırmalar hayatının nasıl kuşatıldığını. Bir tek umut yolu Amsterdam'a giden trendeki şen kahkahalar, ablasıyla kondordaki kuşuşturmalar kalacaktı severek hatırladığı... Yazin ne güzeldi Amsterdam'ın çiçekleri, yaşama sevinci veren havası... Hiç fark etmediği zorluklara karşı yerleştigi kanal manzaralı evleri... Okula da gitmeye başlamıştı. En çok arkadaşşı Nanette'yi sevmişti. Oyunlarında hep güzelliğiller vardı. Ama peşini bırakmıyordu Frankfurt'tan kalma sıkıntılar. "Schutzstaffel" ve "SS" diye bir şey duymaya başladı bu yeni ülkede de. Himniler'in ismini hiç bilmeden. Temmuz 1942'de ilk kez bu adı zor, gri, kara, örktüçü ofise çağırıldığında duymuştu. O binadan, işaretlenmiş, ayırılmış bir çocuk olduğunu bilmeden ayrılmakla. Zorluklar, kuşatılmışlık, akşam sofrada anne-babasının sessiz konuşmaları giderek artıyordu. Ve bir gece sadece hayatı ihtiyaçlarını alıp gizlice geçilen yakın bir semtteki kararlık ofis, yeni yaşam alanıydı. Artık Prinsengracht'ı hiç unutmuyacaktı. 263 numaralı binanın çatı katını... Artık ne sokak oyunları ne şen kahkahalar vardı.

Evlerini, İsviçre diye başka bir dünyaya gittiklerini söyleyerek terk etmişler, gizli bir bölümü olan küçük bir ofisin içerisinde zor, boğucu bir hayata başlamışlardı. Tek başlanlıkların başasın sekreteri Miep Gies'ti. Küçükçek alanda zor geçen günler, 13. yaş günü armağanı olarak verilen bir ajandayla tamamen değıştiyordu. O ajanda, mutluluk yüzü görmemiş bir kızın dünyaya ulaşacağı en önemli ses olacaktı. İki yıl, evet tam iki yıl her gün yazarak hayallerini ateşledi, yazarak direnme gücü buldu. "Kimse ilgilenmese de yazacağım" diye yazmaya başladı.

1944'ün Ağustos'unda bir gün, kırılacak gibi çarpan kapılar, kaba haykırış dolu Almanca larla bir ihbar sonrası küçük dünyası bir kez daha paramparça olmuştu.

Polonya Auschwitz Kampı'na uzanan yıllar gibi geçen aşşap vadandaki zorlu yolculuk, narin bedenini ve çocuk ruhunu daha da incitecek, sekizinci kampa bir külçe gibi teslim edilecekti. Uzun aylar dayanamadı küçük bedeni. Hiç kimse bilmedi ya da görmedi sonsuza giderken aile fertlerine kavuşma umudunun onu nasıl ayakta tuttuğunu. Auschwitz'in

acımasız koşullarında tıfıs son verdi bu küçük kızın acılarına. Savaşın bitmesine çok az zaman, günler kala... Hayatı ve hayatı yarım kalan milyonlarca savaş çocuklarının biri olarak... Müttefik devletler kayıplar notlarında bir sayı olarak kaldı ve unutuldu. Tıpkı Aylan Bebek gibi, Ukrayna'da hâlâ ölen bebekler gibi, Bosna Savaşı'nda bu yüzyılda yitip giden ya da göçmen baba-anne kucaklarında denizlerde nefessiz kalan diğer çocuklar gibi.

1945 yılında Kızıl Ordu tarafından Auschwitz'ten kurtarılan az sayıdaki insan arasında baba Otto da yer alıyordu. Eve gelen her şeyi karıştıran sekreter tarafından bulunan notlar, 1947'de günlük olarak yayımlandı. "Her şeyi rağmen iyi insanlar var" diye Anne Frank, tutuklama memuru Karl Silberbauer'i hiç bilmemişti. Silberbauer, yaptıkları ortaya çıkınca 1963 yılında Viyana'daki polislik görevinden alınmış ve utanmazca bir iki yüzüklükle, "Bunca yıldan sonra neden ben seçiliyorum, sadece o dönem görevimi yapmışım. Yeni aldığım mobilyaların parasını nasıl ödeyeceğim?" diye konuşmuştu. İnsanlık tarihinin en büyük katliamlarından birinin ortasında yaşadıklarını anlatan, hayatta kalmının, insanın varlığını saklayabilmemesinin zorluklarını ve inceliğini anlatan Anne Frank, yok olan savaş çocuklarının da en unutulmazı oldu. Savaş acı, üzüntü, ölüm ve kaos getiriyordu. En çok darbeyi çocuklar yiyordu.

İşte ben yıllar önce o çatı katında acının tam ortasında sessiz bir saygı duruşundayken, kabı birden neğeli bir karnaval müziği dolduruyor, değışik millîyetlerden gelmiş olan konuklar, yandaki kalandan geçen karnaval telenkilerin coşkusuna her şeyi bırakıp camdan eşik etmeye başlıyordum. **Her şey bir anda değışiyor, insanlık eğlencesi ve renkli olanın peşine takılıyor. Acılar çok kolay unutuluyordu. Aynen bugün olduğu gibi savaş çocuklarını hızla unuşturuyoruz gibi.**

Bize söyleyecek tek bir cümle kalıyor: Her şeyi rağmen

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rantey.org>

Kemal Sayar

zaman zaman içinde

**Ne geçmiş vardır ne de gelecek. Geçmiş dediğiniz, anılarınızda yer alan
şimdiki algınızdan ibaret. Gelecek dediğiniz ise sadece şu an sahip
olduğunuz beklentilerden müteşekkil.**

"Zaman ve sudan oluşan ırmağa bakmak
Ve anımsamak zamanın başka bir ırmak olduğunu
Bilmek kendimizi bir ırmak gibi yitirdiğimizi
Ve yüzlerin sular gibi akıp gittiğini."
Jor ge Luis Borges-Yaratın

Michael Ende'nin her yaşa ve her çağa uygun bilgelikler barındıran romanı Momo, bilinmeyen eski zamanlara gönderme yaparak başlar: Bir varmış, bir yokmuş... Vaktiyle Momo adında güzel bir prenses varmış. Romanın bir ölümsüzken ölümlüye dönüşen kahramanı Momo, bir kız çocuğudur. Bu kız çocuğu bir gün şehrin terk edilmiş olan amfi tyatroşuna gelir ve yerleşir. İnsanlar içinde dostlar edinir. Momo'nun en büyük tutkusunu insanları dinlemektir. Sadece insanları değil, böcekleri, yağmuru, rüzgârı... Her şey kendi lisansına Momo'yla konuşmaktadır. Momo'nun karşındakini tüm zamanını ve dikkatini vererek dinlemesi sayesinde ona derdini anlatan herkesyanından hem rahatlamış hem de aklındaki sorulara yanıt bulmuş olarak ayrılır. Üstelik Momo tek bir kelime bile etmez dinlerken. Kelimelerden fazlasını verir, kendini.

Hikâyede bir de ciddi, koyu urbali duman adamlar ortaya çıkar. Bu duman adamlar, yaşamlarından sıkılanlara yanaşır "Zaman Tasarruf Şirketi"nden bahsedir. Bu şirkette açacakları tasarrufhesabıyla bolca artı zaman kazanacaklarını taahhüdünü alan insanlar yaptıkları her şeyi daha seri yapmaya başlar. İsmet Özel, birikmeyen ama akan bu cevher için "Hayat tasarruf edilmez; ya sarf edilir, ya israf" demişti malum. Bunu fark etmeyen insanlar, zamanlarını tasarruf etmek için sevdiikleri işleri keyif almadan yapar, sevdiklerine ayırdıkları zamandan kırpmaya başlarlar. Dur durak bilmeden çalışan yetkinlerin başboş kalan çocukları da Momo'nun kapısını çalar.

"Vakit, nakittir" cümlesini hepimiz izitmışizdir. Hakikaten vakit nakit midir? Dyle ise nakde dönüşmeyen vakte ne oluyor? Bu söz boşta kalmanın zaman kaybı olduğunu ve daha az para, başarı ya da güç anlamına geldiğini hissettirir bize. Aynı zamanda zaman hırsızlığı yapan duman adamların da sloganlarından biridir bu cümle. Zaman tasarrufu yapmanın karşılığında vazgeçtiğimiz nedir? Yıllar önce Brené Brown'un insanın ölmeden önce en çok pişman olduğu şeyleri konu alan bir kitabını okumuştum. Hemşire olan Brown palyatif bakımda olan hastalara hizmet vermektedir. Tedavinin mümkün olmadığı sadece acı kontrolünün yapılabilirdi bu birimde ölüm döşenindeki insanlar, "Keşke daha çok çalışsaydım, keşke daha çok para kazansaydım"

yerine "Keşke sevdiğimle daha çok zaman geçirebilseydim" cümleleriyle pişmanlıklarını dile getiriyorlardı. Ölüm karşısında hep çalışmak, sürekli meşgul olmak, verimli zaman geçirmek gibi beklentiler anlamını yitirir. Ölüm gerçeğinin karşısında birçok şey fazlalıklarından anırır. Ölüm bir tür zaman algısının yokluğu ise geriye çok az şey kalıyor. Öyleyse zaman nedir?

Saint Augustine'e bu soruyu sorsak, "zaman şimdidir" der.

Ne geçmiş vardır ne de gelecek. Geçmiş dediğiniz, anılarınızda yer alan şimdiki algınızdan ibaret. Gelecek dediğiniz ise sadece şu an sahip olduğunuz beklentilerden müteşekkil.

Zamanın kipleri eylem olarak tarif edilebilseydi; geçmişe hatırlamak, şimdide seyretnmek ve geleceğe de beklemek demek gerekirdi. Modern insan, Ahmet Hamdi

**Zaman
tasarrufu
yapmanın
karşılığında
vazgeçtiğimiz
nedir?**

Tanpınar'ın "Yekpare, geniş bir ânn/Parçalanmaz akışında" diye düşlediği zamanı parçalarla böldü, bunu da saatle yaptı. Hâlbuki zamanın ölçüsü insan yüreğidir. Momo'da ne güzel anlatılır; "Nasıl gözlerinizi görmeye, kulaklarınız duymaya yarıyorsa, insanın yüreği de zamanı algılamaya yarar. Kör bir insan için gökkuşağının renkleri ve sağır bir insan için kuş sesleri nasıl boşunaysa, bütün bir yüreğiyle algılanmayan zaman da öyle boş gider, kaybolur. Ama ne yazık ki, düzgün çarpmasını bildiği hâlde kör ve sağırolan nice yürekler vardır."

Saatlersayesinde zamanı da tıpkı diğersomut nesneler gibi düşünüürüz. Saatler zamanı sayılabilir nesneler hâline getiren bir yandan da onu tekdüzeleştiririz oldu. Artık ne akşam serinliği kaldı ne kışuk vakti. Tanpınar'ın, *Saatleri Ayarlama Enstitüsü* romanında Halit Ayar'ın sözleriyle ifade edersek, "İnsanlar saatlerini ceplerinde gezdirdikleri, onu güneşten ayırdıkları zaman medeniyet en büyük adımı attı. Tabiatın koptu. Müstaklil bir zamanı saymaya başladı." Tabiatın kopan insan kendi biyolojik saatini şaşırmaz mı? Stefan Klein, yaşamın ham maddesi olan zamana değer verilememiz için biyolojik saatimizin aynarın önemini vurgular. Doğamızla savaşmak faydasızdır, hatta zararlıdır. Genlerimiz bizim sabah saatlerini mi yoksa geceleri mi daha verimli kullandığımızı etkiliyor. Yaşadığımız mevcut toplum düzeni gündüz saatlerinde çalışmaya uyumlu. Klein'in dediği gibi doğamızın tersine hareket etmek bir tür "jet lag" yaşamamıza neden olabilir. Böylece biyolojinin dışında hareket ediliğinde yapılabileceklerin daha azıyla yetinmek zorunda kalırız. Daha fazla hata yapar, kronik hastalıklardan yakınır, bağımlılıklara yöneliriz. Oysa biyolojimiz doğaya uyumludur. Doğayla hareket etmek içsel ahengimizi sağlamamıza yardım eder. Zamanın ayanı insandır. Bunu sabırsızlıkla bir şeyin olmasını beklerken zamanın nasıl yaşadığımızı bilenler gayet iyi anlayacaktır. Ya da keyif aldıkları saatlerin göz açıp kapayınca kadar geçip gittiğini gören hüzünlü insan bu duruma aşınadır. Zamanın tik takları size aksini söylese de hissettirdiği deneyim çok özeldir. Her bilincin kendi zamanını yaratır.

Yekta Kopan

dostunuz hangi kaleme benzer?

En eski dostlar, çocukluktan kalma kurşun kalemler gibidir. Okul sıralarında birlikte dirsek çürüttüğümüz, teneffüslerde türlü sohbetle daldığımız, geçen yıllara karşın yanımızda kalmış olan dostlar...

Geçenlerde bir iş ortamında, bir anlığınakalem gerekti. Sirt çantam yanımda değildi. Sağa sola sordum, kimsede kalem yoktu. Hemen bulalım dediler ama bulamadılar. O kalabalıkta bir kişiye bile kalem olmasını garipsedim. Elbette kimsenin benim gibi kalem delisi olma zorunluluğu yok, kimsede romantik anlamlar yüklemekle uğraşmamalı. Ama sonuçta insan hiçbir zaman "bir kalem, bir kalem" çaresizliğine de düşmemeli. Bir şekilde hallettim işimi ama eve döndüme kadar da kalemizikaldığım anları sorguladım.

Günlük hayatımda hiç kalemizik kalmam. Çalışma ortamındaki kalem konforunu konuşmaya gerek yok zaten. Sokakta, günlük koşuşturmanın içinde de kalemlerim hep yanımdadır. Sirt çantamda her bir kalem kutusu ve kutunun dışında da kalemler olur. Farklı kalemler. Hatta hafta başlarında kalem kutusundaki kadroyu değiştiririm. Bazı kalemlerin hep yanımda olmasını isterim ama bazılarını da dönüşümlü olarak kalem kutusundaki yerlerini alırlar. (Kalem kutularının da sıklıkla değiştiği notunu da düşeyim.) Şehir dışı seyahatlerin kalemleri farklıdır; örneğin uçak yolculuklarında basınçtan kartuşun genişmesi ve akması olasılığına karşın dolma kalem almam yanıma. Ama kurşun kalemizik yapamadığım için kalemtraş-silgi ikilisi mutlaka olur kutumda. Benimle seyahat edenler uçağa biner binmez kalemtraşı çıkarıp cırt cırt kalem açmamı tuhaf bulurlar, bilirim. Kusura bakmasınlar, kalem, düşüncelerimi bir merkezde toplamamı sağlayan bir paratoner gibi benim için.

Ne snelerle romantik ilişkiler kurmayı sevmem. Öylesi bir ilişkinin beni nesnenin esiri yapacağını bilirim. Elbette gönülden bağlı olduğum, anısı bende saklı nesneler var hayatımda ama onlarla bile mesafeli bir ilişki kurmaya gayret ederim. Ne kadar başarabiliyorum bilinem. Ama kalemler söz konusu olduğunda bu mesafeli, kendinden emin tavır kayboluyor sanki. Yaşım ilerledikçe bazı kalemlerimle bir dostluk ilişkisi kurduğumu anlamaya başladım. Belki de şöyle demeliyim: geçen yıllarla dostluklarımız kalemlerim üzerinden konuşmaya başladım. En gerekli anda yazmayan bir kalemin verdiği acı gibi dost kazıkları yedikçe...

En eski dostlar, çocukluktan kalma kurşun kalemler gibidir. Okul sıralarında birlikte dirsek çürüttüğümüz, teneffüslerde türlü sohbetle daldığımız, geçen yıllara karşın yanımızda kalmış olan dostlar... O kurşun kalemlerin uçları zamanla kütleşse de birazsohbet kalemtraşıyla yeniden canlanıyorsa her şey. Öyle bastırmaya gelmiyor hassas uçları, kırılıyorsa. Neyse ki yine eskilerden kalma bir kutuda kalemtraş da hazır, unutulmuş istenen anları silmek için silgi de. Sayısız kalemgeçiyordiyordu ama onlar yıllara, yıpranmaya, uçlarının dişlenmesine, kemirilmesi karşı koyuyor. Hayatımıza yazdıkları, yıllar içinde biraz silikleşiyor belki. Ama kâğıtlar sararsa da yazılar uçuşsa da en güzel yerinden okunuyor hayatın.

Girilip çıkan işlerde, kısa süreli tatillerde, çok eğlenen bir davette tanışılan dostlar var. Tükenmez kaleme benziyor onlar. O kısa zaman diliminde gayet güzel anılar yazıyorlar da hayatımıza, kalıcı bir ruhla giremiyorlar hikâyemize. Zaten bir süre sonra içleri bitiyor, birer plastikparçasıolarak anılar çöplüğündeki yerlerini alıyorlar. Neyse ki yazdıkları siliniyor.

Keçeli kalemler de var hayatımızda. Hani kırtasiye raflarındaki renkli duruşlarıyla albenisi güçlü keçeli kalemler varya işte onlargibi arkadaşlıklar bunlar. Yazısı yumuşak, tutuşu rahat, kâğıdın üstünde akıp giden... Belki bir iş sırasında tanışık belki bir dostun aracılığıyla bir süreliğine samimi olduk. Arkadaş değil de tanışmademkeda doğru olur sanki. Hayatımızda kalıcı yerleri olduğunu düşündüğümüz sonra da uçup giden dostluklar. Onların yazdığı satırlar zamanla kâğıdın üstünde de silinebiliyor. Ancak yıllar sonra karşılaştığımız ya da karşımıza o günlerden bir fotoğraf çıktığında anımsıyoruz. "Renkli günleri" diyoruz, gülümseyerek.

Bir de çantamızda taşımaya kıyamadığımız, evden çıkarmaya korktuğumuz, bir aile büyüğünden kalma ya da yıllarca hayalini kurup sahip olabildiğimiz o çok değerli kalemlerimiz var. Sayısı çok değil bunların, belki de sadece bir tane. Onunla fazlaca yazmıyoruz. Belli zamanlardadoğdolan çıkarıp bakımlını yapıyoruz. Kimsenin dokunmasına izin vermiyoruz.Yazdığımız zamanda da kimseye anlatamayacağımız bir tatmin, bir iyilik duygusu doluyor içimize. Sıralarımızı paylaşıyoruz. **En sıkıntılı gecelerimizi, en gerçekleşmeyecek hayallerimizi, ruhumuzun en karanlık yönlerini, umutlarımızı yazıyoruz o kalemlerle.** Hayatımızda sahip olduğumuz az sayıda, belki de tek dost gibi o kalemler. Her an yanımda değil ama yanımda olduğunda iyilik veriyor.

Hayatın olgunlukdöneminde tanışılan, zorlu dönemceğin birliktelaşıldığı, yaşlılığa gidilen çakılıyolun birliktelaşındığı dostlar, dolma kalemler gibi kalıcı birer ediniyorlar. Mürekkebin kalitesi sohbetin yoğunluğundan belli, en güzel renklerdeki mürekkepler çekiliyor içlerine. İnsanlık kâğıdımızın üstünde zarif birer el yazısına dönüşüyorlar. Yüreğimizin üstünde, iç cebimizde taşıyoruz onları. O dostlukları çocuklarımızı miras bırakıyoruz. Günün birinde cenazemizde gözyaş olup aykır mürekkepleri.

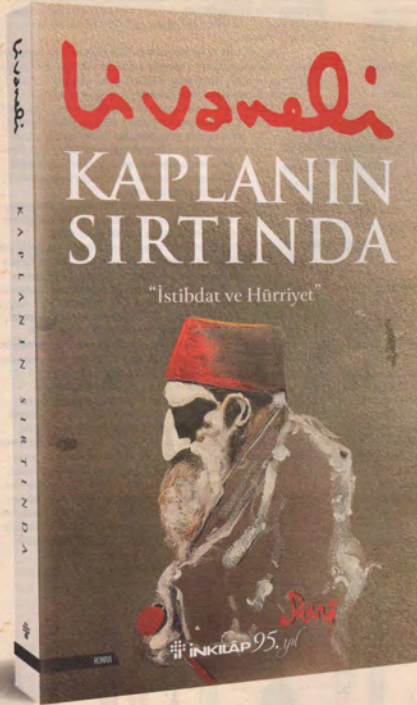
Amacım romantik bir güzelleme yazısı değildi. Kalem kullanmayı seven bir insanın iki kelâmını paylaşmak istemişim sadece. Ama ipin ucu gibi sözün de ucu kayıyor bazen. Döndüküdoğuşık "kalemlerden dostlukfali" tuttuk. Oslur öyle! Kalemler sözcükler yazıyor, sözcükler dost oluyor. Sonuçta bütün dostlukları kısya da uzun bir cümleye dönüşüyor. Hangi kalemler yazılırsa yazılsın.

Peki sizin dostlarınız, hikâyesini hangi kalemler yazıyor başıdoğum, sonu ölüm olan hikâyeneze?

YENİ

Zülfü Livaneli'den

Çarpıcı Bir Abdülhamid Romanı

“Sürgün Padişah’ın perspektifinden sürükleyici bir anlatım... Dikkat çekici bir üslup...”

İlber Ortaylı

“*Kaplanın Sirtında*, Abdülhamid rejimini alışılmış klişelerden kurtaran sürükleyici bir roman.”

Taner Timur

“Büyük hayallerin ve hayal kırıklıklarının beraber yaşandığı yüklü ve zor bir dönemin anlatıldığı önyargısız bir roman...”

Ali Yaycıoğlu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranfey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

İsmail Saymaz

Gezi 90'lıların 68'i ise sembolü de Ali İsmail

Ali İsmail, Gezi Parkı eylemlerinden birkaç ay önce günlüğüne "Ben her türlü düzene karşıyım" diye yazdı. Ve ekledi, "İnsan tektir, hürdür. Düzgünlenmemelidir."

Henüz 19 yaşındaydı. Hatay'da, sırtını zeytinliklere yaslamış olan Ekinci Mahallesinde, inşaat ustası Şahap ile ev kadını Emel'in dört çocuğundan sonuncusuydu. Zeytin, portakal, limon ve nar kokulu bir bahçede büyüdü.

Ali İsmail, 29 Nisan 2011'de günlüğüne, "Toplum için çalışan gençleri bir yerlere vardırmak" istediğini yazdı. Lisede arkadaşlarını toplayıp "Toplum için Gençlik" kurdu. İlk eylemleri, okulun bahçesini temizlemek oldu. Hüzurevini ziyaret ettiler. Engellilere tekerlekli sandalye almak için kapak topladılar. Koy kollarına kitap ve gıysi götürdüler. Üniversiteye kadınlık üç yılını toplama adadı.

Ali İsmail, ağabeyi Gürkan'ın izinden gidip 2012'de Anadolu Üniversitesini kazandı. Eskişehir, üniversiteler için en yaşanılan şehirlerdendi. Eskişehirli gençleri esirgerdi. Kuzeni ve iki hemşehrisiyle beraber aynı eve çıktı. Gündelik hayatta Araçpa'da konuşuyorlardı. Birbirlerine "Habip" diye sesleniyorlardı. "Sevdiğim" demekti, habip.

Ozerler 27 Mayıs 2013 günü Gezi Parkı'na girdiğinde ve ağaçları savanları üç gün biber gazına bağlandı. Ali İsmail de 79 şehirdeki milyonlarcayırttaşıp protestolara katıldı. Eskişehir'de on binlerce Ali İsmail vardı.

Ali İsmail, ilk akşamdan beri sokaklardı. 2 Haziran'da, üç habibiyle eylemin merkezine dönmüş Espark AVM'nin önüne geldi. Bu sırada ağabeyi Gürkan, Hatay'daki Gezi Parkı yürüyüşüne katılmıştı. Eylem sürenken kardeşini aradı. Ali İsmail, "Polis eylemciyi dövüyor" dedi. Ağabeyi küldü. "Polis niye adam dövsün, provokasyona gelmeyin!" diye kardeşine çıktı.

Eskişehir'de 31 Mayıs'ta onlarca genç aemasız bir şiddete uğradı. Gürcistanlı öğrenci Akai Ayalanı, Espark AVM'nin yanından geçtiği için eylemci sanılarak, polis tarafından dövüldü. Cıpla kafatası kırıldı, beyin kanaması geçirdi. Felç oldu. Akai'nin coplandığı gecemin sabahı İbrahim Karaağaoğlu Caddesini tuzan onlarca polis, sıkıştırıldığı gençleri dövüldü. İlk avukat ağır yaralandı.

1 Haziran'ı 2 Haziran'a bağlayan gece, iki üniversiteli kız pasajda 15 dakika şiddet gördü. Gürkan Korkmaz, bu tablodan habersizdi.

Ali İsmail, telefonu kapatıktan sonra arkadaşları Turhan'la bir şekilde kitleyle AK Parti'de başkanlığın olduğu Yunus Emre Caddesi'ne ilerledi. Biber gazları havada uçtu. Coplar inip kalktı. Ali kafa dar birisini kaybetti. Ali İsmail tamnamıdık üç gençle birlikte Asarcılık Caddesi'nden Sanayi

Sokak'a koştu. **Ne polislere taş atılır... Ne direndiler. Yalnızca dayak yememek için arklarına bakmadan kaçıyorlardı. Polisin pusu kurduğundan habersizdiler.**

Terörle Mücadele Şubesi ekpleri, eylemcilerin sokak aralarına girmesini önlemekle görevliydi. TEM'den Mevlüt Saldoğan ve beş polis, Sanayi Sokak'ı bastı. Esnafı döverek, Sanayi Sokak'ı fethettiler. Harman Ekmeği Firını'nı üsse çevirdiler.

Fıncıl ve sivillerle birlikte sokakla kim girdiyse dövüldü. Saat 23.57'yi gösterirken...

"Yakalayı" diye bir ses geldi. Ali İsmail kurtulabilmek için zikzak çizerek girdiği sokakta, polisin kapısına düştü.

İlk tekmeyi fıncıncılar vurdu. Ali İsmail, kıldırım kıldırım...

Tekmeler başına

indi. Ali İsmail, doğrulup kıldırımında oturdu ve ellerini kafasına tuttu. Polis Saldoğan, Ali İsmail'in kafasına üç tekme attı. Linç 68 saniye sürdü.

Turhan, kaybettiği Ali İsmail'i tramvay durağında tesadüfen buldu. Ali İsmail, kolunu tutmuş hâlde duruyordu. "Ne oldu?" diye sordu. "Polis copladı ve tekmeledi, kafama darbe yedim" dedi. Bilinci bulanıklaşıyordu. Hastanede muayenesine göre omuzunda kırık ve kafasında travma vardı.

Ve morarmadık yeni kalmazdık. Dahası... Ali İsmail, çocukken aort stenozu ve yetmezliği teşhisinden ötürü bir kalp ameliyatı olduğu için pıhtı önleyici ve kan sulandırıcı ilaç kullanıyordu. Ve bu, en ufak darbeye ölümün kıyısına gelmesi demekti. Fakat Doktor Hasan G., "Bir şey yok, iki güne ağırları geçer" diyerek, Ali İsmail'i eve gönderdi.

Ali İsmail muayene olurken Saldoğan'da hastanede idi. Saldoğan doktorun odasından çıktığı sırada tekerlekli sandalyedeyorun Ali İsmail'e kuzenile karşılaştı. Başı öne eğik Ali İsmail ile Saldoğan birbirlerini fark etmedi.

Kuzeni, Saldoğan'a yolbide tarif etti. Saldoğan, sağ ayak bileğinde ağırlık şikâyetiyle rapor aldı. Ali İsmail'e tekme atıldığı ayağıydı bu.

Ali İsmail, rapor için 3 Haziran'da Odurpazan Polis Merkezine giderek ifade verdi. Hayatı kayıtları kayıtlara geçen son sözleri şöyleydi: Beş altı kişilik bir grup önüme geyerek, sopalarla saldırdı. Kafama, sırtıma, omuzuma ve bacaklarıma vurduklar. Dışkıydım. Saldoğan grup yere düşüne bırakıp kaçtı. tam hatırlamıyorum. Dün konuşma zorluğu yaşamıyorum. Bugün hatırlama zorluğu çekiyorum. Dışım salıyıyor. Başım ağrıyor. Bana kimlerin neden vurduğunu bilmiyorum, sivil kıyafetliydim.

Artık Ali İsmail'in bilinci kayboluyordu. O gün saat 20.47'de beyin kanaması teşhisi kondu. Acilen Ösmangazi Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne kaldırıldı. Ali İsmail, bir daha asla uyanamayacağı 38 günlük uykuya daldı. Ve 10 Temmuz 2013'te gözlerini kapadı.

Ali İsmail'in bittiksel hayatta olduğu 38 gün Türkiye için utançverici bir şekilde geçti. Eskişehir Valisi Güngör Azim Tuna, "Ali İsmail arkadaşları yapmış olabilir" şeklinde açıklama yaptı. Haberi takip ettiğimiz için bana "Öğlum İsmail, yine rahat durmuyorsun" diye tehdit e-mail yolladı.

Ali İsmail'in avukatların terör bağlantılı diye suçladı. Bu arada, Ali İsmail'in dayak yediği anlara ilişkin görüntüler önce fırıncılar, ardından da kurtarması için gönderilen birliksi tarafından ki kez silindi. Neyse ki bu görüntülerin jandarma kurtardı.

Ali İsmail Davası güvenli bahanesiyle Kayseri'ye nakledildi. Anne Emel Korkmaz, ilk duruşmada sanıklar, "Gözlerimin içine bakın!" diye bağrdı. Fırıncılar "Biz polise yardım ettik" diye savunma yaptı. Polisler dövüldükleri kişilerin Korkmaz değil, Tervik Caner Ertaş olduğunu ileri sürdü. Ertaş ise duruşmada "Görüntülerdeki kişi değilim" dedi. Ancak... Ertaş, aynı gece saklandığı bir inşaatçı Ali İsmail'i döven polisler tarafından içkençe öldürüldü iddia etti. Ardından polis aracının bagajına yatırılarak, hastaneye götürülmüştü. Ali İsmail'e yan yana yatakla darlatmışlardı.

Veson tekmeyi atan Saldoğan konuştu. "Cumhurbaşkanı, başbakan, içişleri bakanımızlarla diyorlar ki Gezi Parkı eylemleri darbe girişimidir. Eğer Gezi Parkı eylemleri darbe girişimi ise ben darbenin bastırılmasında görevlendirildim" dedi.

Ödüllü cezalar verildi. Cınayet bile değil... Kasten yaralama suçuna ölüme neden olmaksın Saldoğan'ın 10 yıl 110 ay, bir polis 10 yıl, üç fırıncı alıtsayrı sekzer ay, sonuncusuna üç yıl dört ay... Bugün Ali İsmail'in ölümüne yul açanların hepsi serbest.

Gezi Parkı'na 90 doğumların 68'i ise Ali İsmail'de bu protestonun en sembol ismi. Fenerbahçeliler Ali İsmail Korkmaz Marj yazıp statıarda söyledi. Ailesi, çocuklarını hatırasını yapmak için Ali İsmail Korkmaz Vakfı'nı kurdu. ALKEV, Hatay'da vizajlere Ali İsmail'e hizmet veriyor. Ali İsmail'in bıraktığı yenden... "Toplum için çalışan gençlerin bir kıldırım kıldırım..."

Mehmet Ali Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://irantey.org>

“ali ismail yaşasaydı, adım çok duyacaktınız”

Röportaj: Ayça Derin Karabulut

“20 yılı geride bıraktık.” İstanbul Havaalanında bu cümleleri yazdığı dev bir ekranın önünden geçip Hatay’a gidecek uçada doğru ilerliyorum. Şunu düşünüyorum: Geride kalan 20 yılın içinde, yaşasaydı şimdi 28 yaşında olacaktı birisi vardı. Ama o, yaşı 20’ye tamamlamadan ayrıldı bu dünyadan. Ailesi, arkadaşları, sevenleri ise onuz 9 yılı geride bıraktı. Kuvveti birhizne, güçlü bir yaşla, fedakâr birisiyle bıraktılar hem de.

Ali İsmail Korkmaz, tam dokuz yıl önce, daha 19 yaşındayken 10 Temmuz 2013’te Gezi protestoları sırasında Eskişehir’de bir ara sokakta dövülmüştü. Korkmaz ailesini, annesi Emel Hanım’ın deyişle “Ali’ş”i yaşadığı topraklarda, doğduğu ve bahçesindeyeunlar açıpdağı evinde ziyaretettim geçen 9 yılı sordum.

Hatay’dayım. Emel Anne’yi önce bahçesinde güller, karanfiller, şeftaliler, dutlar, domatesler, salatalıklar yetiştirdiği evinde ziyaret ediyorum. Güler yüzüyle karşılayıp, simsıkı sarıyıyor kapıda. Asiladi Semire. Arapça’da “esmer” demekmiş. “Ben Ali’den sonra Emel oldum” diyor. Nüfusunda Emel yada da kimse ona o zamana kadar o isimle hitap etmemiş. Zaten Ali İsmail’den sonra da adı Emel Anne oldu. Herkesin “Emel Anne”si oldu. Bu ona çok iyi hissettirmiş her zaman, “Ali’ye duydukuları kardeşlik duygusundan öylediyorlar” diyor. “Benden yaşça büyük insanları bideEmelAnne diyor, bu bana öğlümün gururunu yaşıyor. Düşünün; 9 sene geçmesine rağmen hâlâ Hatay’a gelipbenimle röportaj yapıyorsunuz, bu, Ali’yi içinde hissettirinizden. Özlem çok büyük evetama gururuda çokbüyük.”

Nasıl geçti bu 9 sene Emel Anne?

Zaman geçtikçe ağrıyor. Zamanla alıcır insan diyorlary, yalan! Gitbikçe ağrıyor. 9 sene oldu ama her gün özlemim çoğalıyor. 28 yaşında olacaktı şimdi, belki evlenecekti; bütün kuzenleri evlendi, çocukları oldu. Yaşayacağı şeylerin “keşke”si çoğaldıkça ağrıyor. Ben kendi hâlinde insanlan. Eşim hep yurt dışındaydı, ben de evlenmeden önce Avusturya’da yaşıyordum. Buraya, bu eve gelin geldim. Buranın halkı “buzuk buradayaşayamaz” diyor. Bahçe işiyle uğraşım, inekbesledim, tarlalarda buğday biçtim. Hayatında ilk defa... 19 yaşındaanne oldum. Evleneli 39 sene oldu. Çocukları buradabüyüttüm. Eşim senede iki üç ay belki gelirdi. Hem anne hem baba oldum.

Ali’yle aranıznasıldı?

Ali İsmail bana her şeyini anlatırdı. Sevincini, üzüntüsünü hep paylaşırdı. O kadar iyi, duyarlı ve farklı bir çocuktu ki. Öğesikliği çokseverdi. Her fotoğrafında değişik bir şey. Sacları, traşı hep farklı. Saclarını da taktığı bir fotoğraf var, oğlunu

dememiş, bu ne? Anne ya, dedi, Haluk Levent bile beğendi, sen niye beğenmiyorsun? Oğlum günlerini bu oturduğumuz odada, bütün arkadaşlarıyla kutlardı. Pastasını bu odada kesti, bu odada sınava hazırladı, arkadaşlarıyla bu evde sarhoş oldu... Bazen düşünüyorum, hiç mi kalbimi kırmadı, üzmeydi, sinirlendirmeydi diye, yok bulamıyorum.

Adım siz mi koydunuz?

Ben “Burak” koymak istemiştim aslında. Ama eşim dedelerinin adını koymak istedi. Ali benim babamın, İsmail de kayınbabamın adı.

Siz ona nasıl seslenirdiniz?

Ali ya da Alişim derdim ben. Baktım sesimi duymuyor, “Ali İsmail” diye bağırdım.

Nasıl bir gençti?

Ali, İngilizce öğretmeniği okuyordu. Öğrenmeye ve öğretmeye çok meraklıydı. Hayatta olsaydı, insanlar onu çok farklı bir şekilde tanıyacaktı, adını çok duyacaktınız benimim. Araştırmayı seven, duyarlı, vefalı bir çocuktu. Evde boş musluk akardı, gelir yuvarlı. Bardak alırım eve mesela, ihtiyacımı mı vardı niye alırdı diyorsordı. Huzurevinde yaşlılar ziyaret edile, onlara kitap okurdum. Ayakkabılarını paramparçacılaına kadar gyer, yenisini de alırdımdı. İhtiyaam yok, derdi. Hele doğum günlerinde gelen hediyelerden hiç hoşlanmazdı. Çok sevdi kitap okurdu. Ailedeki bütün çocuklar gelir ona sorardı “ne okuyalım?” diye. En sevdiği şey çeşit çeşit tişört giymekti.

Evet, fotoğraflarda hep rengârenk tişörtler var üstünde.

Son gece üstünde bir yeşil tişört var ya, görmüşsünüzdür o yeşil tişörtü...

Hatırlıyorum. Bu yüzden burada yutkunuyorum. Çünkü o tişörtü hepimiz hatırlıyoruz. O sırada Emel Anne, bulunduğumuz odada, yani Ali İsmail’in odasında o tişörtün ve hatta tişörtle beraber Ali’nin bütün kıyafetlerinin olduğu dolaba açtı. Yırtılmış o tişörtü, öylece duruyor evde. Odaya girdiğim ilk anda dikkatimi çeken çok şey olmuştı. Ali üniversiteye, Eskişehir’e gittiğinde beri çoğu şeyi ellememişler. O zamanki sevgisine aldığı hediyenin olduğu beyaz kutu, dolabına yapıştırdığı bazonatlar, Sigara Çikme yazan çalısma masası, çiçekli bu tişört beğenmediği dolaba, abalarının doğum gününde hediyettiği Fenerbahçe’nevesim takım, Fenerbahçeli barmaz... Emel Anne dolaba açtımda, Ali’nin askıda bir takım elbisesine gidiyoreli. Kim bilirakından neler geçirecek dokunuyor ona. Abisinin düğününde giymiş o takımı. Darp edildiği gece üstünde olan mavi hırkayı gösteriyor. Olduğu gibi duruyor. Boğazım düğüm düğüm, gözüm hep Emel Anne’de, o öyle metanetle açıyor ki o dolaba. “Üzdüm sizi, bunca şeyi yeniden anlattırarak” diyorum, “Ali’nin atlatıkça rahatlıyorum” diye cevap veriyor, “Ali’den bahsetmeyi çok seviyorum!” senedir hiç rüyamda görmedim, biliyor musunuz? Herkes diyor ki bu kıyafetler evde diye görümiyormuşum. Veremem ki kimseye. Bu oda onun odası, onun yatağı, onun eşyaları... Sabahona gününaydın diyorum, akşam ona iyi geceler. Benim yasım da bu. Bende böyle yaşıyorum.”

2008 yılında, 14 yaşında 6,5 saat açık kalp ameliyatı gibizorlu bir ameliyat geçirmiş Ali İsmail. Atlatmış, çok güçlü ve diroyetlimiş. Bu yüzden annesi Emel Hanım, ayada kalkacağına, o hastaneden çıkacağına son güne kadar çok eminmiş. Bu cesaretle soruyorum:

38 gün kalmış hastanede... Hiç konuşabildiniz mi? Nasıl aldınız darp edildiği o gecenin haberini?

Bizim pazartesisi akşamı haberimiz oldu. O gün, duramıyorduk yerimizde içimizde bir sıkıntı... Yürüyüşten çıkmıştı, bir dündük. Gürkan “Anne size birşey söyleyeceğim” dedi, “Ali İsmail’i darp etmişler, müşahede altında, ben Eskişehir’e gidiyorum” Hep beraber kıktık, 5,5 saatteoradaydık. Ama yetişemedik.

Abisiyle sık sık konuşuyorlardı. Pazartesisi akşamüstü beyin kanaması ilerlemeye başlayınca, kelimeleri telaffuz edemez hâle geldi. Polis diyeceğine lüps diyor. Mesela. Sonraabisi Gürkan, arayıp ambulans çağırnı dedi ama ambulansla bilinci çoktan

gitti. Maalesef... 14 Nisan’da geldi Hatay’a Ali İsmail.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

Ali İsmail'in
doğduğu
evdeki odası...

Kuzenleriyle vakit geçirdi. Sonra hastanede gördüm zaten. Hastanede yayın bilinci hep kapalıydı fakat yanına her gittiğimde 'haydi oğlum, hadi kalk' derdim, elini uzatır, kaldırır, bırakırdı: 'Yapamıyorum' der gibi... Her konuştuğumda sürekli gözlerini kırptı. Duydu ama konuşmadı. Zaten 25 günde chazdan çıkarmışlardı, artık kendi kendine nefes almaya başlamıştı. Umutlandık elbette. Hayata döndü diye düşündük. Ama olmadı.

Ben o darp edildikten sonra 4 sene gidemedim Eskişehir'e. Keşke hiç gitmeseydim... Ara sokak dedikleri yer uly orta bir yer. Oraya gidince bir kere daha yıkıldım.

Ali İsmail 2 kız, 1 erkek çocuğundan sonra gelen 2. erkek. Evin en küçükü. Abıların ve abisinin göz bebeği. Babası yurtdışında çalıştığı için, Ali İsmail her annesiyle vakit geçirir. Aile çok kalabalık. Kuzenler, yengeler, amcalar, *huyuzeler*... Herkes bir arada. Abisi Gürkan Bey, ona babası evde yokken babalık yapmış. Her yere git, gez diyen o cebinde paran var mı diye soran da ve her sorduğunda "tabii param var, ihtiyacım yok" cevabını alan da... Ali İsmail'in adını yaşatmak için ALİKEV'i kurdular. Ali İsmail'in hayalini kurdurdu "özgürdünya" için çabalaayan bir vakıf burası. Gürkan Bey avukat. Hem vakfa hem de dava sürecine çok hakim... Kendisine soruyorum:

Ali İsmail Korkmaz Vakfı hangi amaçla kuruldu?

Aslında bu vakfın doğuşunun asıl başlangıcı şu: Ali İsmail, 17 yaşındayken "Toplum için Gençlik" adında bir oluşum kuruyor. O grupla hüzürevlerini ziyaret ediyorlar, engelliler için kapak topluyorlar, köy okullarına kitap/kıyafet yardımı yapıyorlar. Bizim sokaktaki çocukları toplayıp onlara ders çalışır, kitap okurdu, okumaya teşvik ederdi... Bu yaptığı faaliyetler kapsamında bir not defteri tutuyormuş. Bz orada şu yazıyı gördük: **Bunları yapmaktaki amacım gençleri toplum için yararlı birer birey hâline getirmek, bu grubu resmîleşme dökmek ve tanımak.** İsmail'in böyle hayalleri, düşünceleri vardı. İşte biz bu düşüleri ve hayallerinde özgür dünyayı yaşatmak, devam ettirmek istedik. Ali İsmail'i ölüm şekliyle değil, yaşam şekliyle anmak için... Bize bıraktığı miras bu.

Neler yapıyorsunuz vakfta?

Mesela, "Düş Eğlencili" var, toplumsal faaliyetlerde bulunan bir ekip. Onlar Ali İsmail'in düşüncelerine elçiliklerden gençlerden oluyor. Kuşlar için kuş yuvası yapıp arklara, 23 Nisan'da hastanede ki çocukları ziyaret ediyorlar. Samandıgı sahlini temizleme etkinliği, uçurtma şenliği, okullarda konserler vs. yapılar. Ali'nin kendi kurduğu gruptaki etkinlikleri devam ettiriyorlar.

En büyük programlarınızdan biri Burs Fonu. 300'e yakın öğrenci okutuyormuş ALİKEV, doğru mu?

Evet, doğru; ekonomik yetersizlik çeken fakat akademik ve sosyal başarıya sahip 300'e yakın lise ve üniversite öğrencisine burs veriyoruz. Tek beklentimiz topluma yararlı faaliyetlerde bulunmaları. İlla ALİKEV kapsamında değil, bulunduğunuz şehirde han g vakıf ve dernek aktifse orada görev almasını istiyoruz. Bz işlerine o "iyilik zehni"ni aşılayalım da sonrası nasılsa devam eder. Bu fondayla bir beklenti içindeyiz gençlerden sadece.

Ne hayal ediyorsunuz bu vakfa ilgilii?

Leman Dengisi geçen ay bir kapak yapmıştı: 'Ali İsmail Korkmaz Üniversitesi' diye yazmışlardı. İnanıyormun ben. Devran döndüğünde, bu ilim değıştğinde o da olacak.

Bu derneğin maddi desteği nereden geliyor? Bizler destek olmak istesek, nasıl olabiliriz?

Tamamıyla bağışçılar sayesinde oluyor tüm bu projeler. Bu vakfın arkasında hiçbir kurum, şirket, siyasal parti, örğüt vb. yok. Herkes siteye girip bağışçılığa düzenli bağışçılar olabilir. alikev.org

Davada sonundur nedir?

2016'da değiştirilen infaz yasasından sonra cezaalan herkes tahliye oldu. O cezalar "kasten adam öldürme" değil de "kasten yaralamanın ölüme sonuçlanması" sonucu verilmişti. Bz kararın temyiz etiket, istinafa gönderdik, onaylandı. Şu an Anayasa Mahkemesinde... Oradan da olumlu sonuç çıkarsa, A HM'ye taşıyacağız.

Peki umudunuz var mı bu sonuca ulaşacağınızda dair?

Türk hukuk sisteminde çok ayak kaçırsa ama yine de mücadele edeceğiz. O zamana kadar ne değişir, ne olur, ne gider, ne kalır belli olmaz. Bz vazgeçmeyeceğiz.

Ali İsmail'in hâli Fenerbahçe neversiminin olduğu odasında uzun süre kalıyordu. Maviölümlük ve beyaz yakalı vesikalik fotoğrafı, belki ilk defa kravat taktığı ortaokul fotoğrafı, kan grubunun yazılı olduğu bir kart: Antakya Devlet Hastanesi-AB Rh Negatif, mezun etti zamanın aldığı taktir, teşekkür ve onur belgeleri. Hepsini teker teker inceliyorum. Öğüdüday Lisesinden mezun olurken arkadaşlarından imzaladığı beyaz tişörtü ilijiyor gözümde... O notlar sanki bütün ülke bizim ağzımızdan yazılmış gibi:

Kardeşim Ali İsmail, çok iyi bir insan ve çok iyiliği arkadaşların. Hayatında başanları Ali, seniseverim biliyorsun! Ara beni buluşalım!

Seni tanıdığım için çok mutluyum. Sürekli beni motive ettin. İnşallah her şey istediğin gibi olur.

Her şey günlüğe olsun. Her zaman başının seni yükseltilere taşıyacaktır. Bu başıyayı kaybetmeyeceğini eminim. En iyi arkadaşlarından biri olan sevgili Ali İsmail'e... Birlik kardeşim! Seni unutmam mümkün değil. Kendine çok iyi bak.

Ali'nin birçok kahkahalarıyla kağırdığı bahçeden ayrılıp dönüş yoluna geçiyor. Emel Anne'yle simski sarılıyor. Elime bir poşet seftali, salatalık tutuşturdu bile çoktan. Çok merhametli, çok gülmeli kadın, çok güçlü bir aile ve kökenimlibir müdâcelenin parçası olduğumu bu sefergeçerken hissederek el sallıyor onlara. Uçakta defterimi açıp, Ali'ye bir not da ben yapıyorum:

Ali, seni hiç tanımadım ama sen benim kardeşimsin. Seni hiç unutmayacağım.

tek ekran, üç teknoloji, üç film

Hayatımızın hemen hemen her şeyi hâline gelen bilgisayar ekranları yıllar içinde çok büyük teknolojilerle evrimleşti.

Yaşça biraz büyük olanlarımızın bilgisayarla tanıştığı ilk monitörler, günü son derece kurtarıyordu. Yalnızca bir ampul paneli vasıtasıyla aydınlatılan ekranlarla, işlemin gerçekleşip gerçekleşmediği tespit edilebiliyordu.

Ekranların ve bilgisayarların kullanımının artışıyla birlikte hayatımıza, katot ışınlu tüp teknolojisiyle çalışan ekranlar dahil oldu. Bu ekranları da yine yaşça büyük olanlarımız hatırlayacaklardır... CRT teknoloji ekranlar, o günler için tam bir son teknoloji ürünüydü. Ekrana, havası boşaltılmış ve ön yüzündeki fosfor noktacıklardan oluşan bir tüp sayesinde çalışmaktaydı... Ardından vakumlu floresan kullanılarak aydınlatılan ekranlar bir süre daha, oldukça sınırlı bir biçimde de olsa

kullanıldı. Tabii her teknolojinin yaşadığı son gibi bu teknoloji de çok uzun soluklu olmadı. Sonrasında uzun yıllar boyunca kullanacağımız LCD ekranlar bilgisayarlarımızı eşlik etmeye başladı.

LCD ekranlar bizim için çözünürlüğü yüksek ve daha renkli görüntülerle tanıştırdı. Böylelikle ekran teknolojisi de bir çığır açılmış oldu. LCD ekranlar hemen hemen herkesin evinde, iş yerinde hızla yerini aldı. Son 30 yılda ciddi bir ivme artışı da yaşanan teknoloji yine durmayacaktı. Günümüzde ekran teknolojisinin geldiği son nokta olan OLED ekranlar yüksek görüntü ve renk doğruluğuyla tercih edilmeye başlandı. Teknoloji önümüzde yeni ürününü köyüne kadar en iyi ekran teknolojisi bir süre OLED olacak gibi görünüyor.

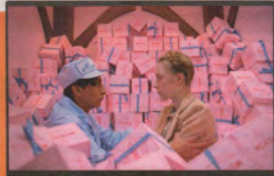
Biz de bu nedenle sizlere, ASUS OLED notebook ekranlarında seyrederken çok daha büyük keyif alacağınız üç film önerisi hazırladık.

EN CANLI RENKLER

ASUS OLED notebook ekranlarında, LCD'lerden farklı olarak her piksel kendini aydınlatıyor. Bu da çok daha canlı bir görüntü kalitesi sağlıyor. LCD'lerde bu sistem, piksellerin arka aydınlatma özelliği kullanılarak aydınlatılmasıyla işliyor.

FILM: THE GRAND BUDAPEST HOTEL

Wes Anderson'ın 2014 yılında hayatımıza giren "Büyük Budapeşte Oteli" adlı filmi, izleyicilere sunduğu görsel seremoninin yanı sıra büyüleyici bir başyapıttır. Anderson'ın renkli dünyasını ve hızlı kamera devinimlerini bilenler OLED'le bağdaştığı noktayı da anlayacaklardır. Duyguların her birini renklerle yansıtmak, o renkleri kalplere işlemek bir kabiliyet işi. OLED ekranlar da üstün teknolojisiyle Wes Anderson'ın yaptığını yapıyor aslında.

GERÇEK SİYAH

ASUS OLED notebook ekranlar, mutlak siyahı gösterme yeteneğine sahip. Böylece karanlık profesyanelce gösterilebilir. LCD'nin aydınlatma sistemi ise bu özelliği ve hissiyatı yakalamaya ne yazık ki yetmiyor.

FILM: STALKER

Andrei Tarkovsky'nin karanlık dünyasını keşfetmek, o dünyada iz sürmek bilinçli bir ayrıcalık. Bu dünyaya OLED'le eşlik etmek ise teknolojik bir ayrıcalık. OLED'in "gerçek siyahlar" özelliğiyle Tarkovsky'nin karanlık, huzursuz ve belirsiz dünyasında kaybolmayı, düşünmeyi, sorgulamayı eminiz ki siz de çok seveceksiniz. "İz Sürücü" filmi, yani orijinal ismiyle "Stalker", Tarkovsky sinemasına adım atmak için iyi bir seçenektir.

HIZLI TEPKİ SÜRESİ

ASUS OLED notebook ekranlar, LCD ekranlara göre çok daha yüksek bir yanıt süresi sunuyor. Yanıt süresi hızının yüksek olması, görüntüdeki dalgalanmaları olabildiğince azaltıyor. Bu da tabii ki kesintisiz bir deneyim demek.

FILM: VICTORIA

Pek bilinmeyen, sessiz sedasız ancak aşırı etkili bir film Victoria. Alman yönetmen Sebastian Schipper olağanüstü bir iş çıkarmış. Yüksek tempo, asla tükenmeyen bir adrenalin, dinmeyen heyecan ve düşünmeyen tanrıyım... Victoria'nın esas olayı ise tek plan olması. Filmi soluksuz izlerken zamanın nasıl geçtiğini fark edemeyecek, hatta kendinize "Bu film nasıl tek planda çekilmiş?" diye soramayacaksınız bile.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kırk

Olmaz Selda, düğün planları iptal. Kahramanımız seninle Eylül'de evlenmeyecek. Basıp gidecek o. Nereye gidecek henüz bilmiyoruz. Buluruz bir yer, dünya büyük.

Kırk yaşının doğum günü sabahı, her zaman olanın aksine alarm çaldığını gözünü açtığında, hangi gezegende uyandığını anlaması için gerekli süreyi boş boş tavana bakarak geçirirken aniden verdi kararını: Her şeyi arkasında bırakıp basıp gidecekti.

Her şeyi arkasında bırakacaktı evet. Önce işi bırakmakta başlayacaktı. En iyi ihtimalle bir cep telefonu kılıfıysa olabilecek vizyonuyla patron diye tepesinde dikilen herifin ahmaklık ve hiyranlıklarına daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı. Adam bir de geliyor gidiyor azarlıyordu kahramanımızı. Eline, hakkı olmayan bir güç geçmiş herkes gibi yanındakini ne kadar ezerse o kadar iyi bir patron olacağını düşünüyordu şerefisi. Kahramanımız sürekli onun o boş konuşan çenesini kırarken hayal ediyordu kendini. Ayrıca mimarlığı oldu olası sevemeyişti zaten. Ressam olmak istemişti. İstemiştii demeyelim de heves etmişti diyelim. Böyle şeyler isteyecek kadar ıleri gitmesine izin vermezdi babası. Ona sürekli bir baltaya sap olmasını söyleyen, ne baltı ne sap beğenen babası. Ah o babası... Onunla kapatması gereken büyük bir hesabı vardı. Basıp gitmeden önce o konuya da mutlaka el atacaktı.

Babası aklından geçince, sanki başka tarafa bakmak ister gibi yatdığı yerde birden kendini sağa doğru çevirdi. **Ayaklarını karnına doğru çekip küçüldü iyice. İşte böylece annesinin rahmindeydi. Rahat olmasını beklerdik ama kahramanımız için orası da pek rahat değildi.** Annesi bir deliydi. Bir annenin deli olabileceğine genellikle kimse ihtimal

vermediği için öyle değilmiş gibi yaşamak zorunda kaldı hep. Babası işe gidip de yalnız kaldıklarında, annesinin ona yaptıklarını anlatabileceği tek bir insan yoktu yeryüzünde. Anlatısa anlayabilecek kimse yoktu demek istiyoruz, yoksa biliyordunuz, her yer insan dolu. Yalnızdı kahramanımız. Aklınızın almayacağı kadar yalnız hissediyordu kendini. Yalnızlık onun hayatta en erken karşılaştığı sorundu.

Gözünün dolmasına izin vermeden sola döndü. Selda'ya bile anlatamamıştı hiç. "Beş yıllık bir ilişkinin içinde olan hiç kimse bu kadar yalnız hissetmemeli" diye düşündü. Öyle ya, insan başka niye biryle beraber olurdu ki. Birinin varlığı kişinin yalnızlığını gidermeyecekse başka ne işe yarardı? "Eylül'de evlenelim" demişti Selda geçen gün. Bir hayal kurar gibi değil bir karar bildirir gibi söylemişti bunu. Kahramanımız da "Olur" demişti, sanki "Bir şeyler yiyelim mi?" sorusuna cevap veriyormuşçasına bir kayıtsızlıkla. Evlilik hakkında

değil de "olur" derkenki hali hakkında düşünmüştü sonra uzun uzun. Hayatında onunla ilgili verilen her karara şimdiye kadar nasıl da itaatkâr bir köpek gibi riayet ettiğini... Babadan memnuniyetsizce de olsa bir onay, patrondan daha az azar, Selda'dan bir öpücük kapmak için "olur" demeye alışmış bir kahraman. Böyle kahraman mı olur? Olmaz

Selda, düğün planları iptal. Kahramanımız seninle Eylül'de evlenmeyecek. Basıp gidecek o. Nereye gidecek henüz bilmiyoruz. Buluruz bir yer, dünya büyük.

Sirtüstü yatıp yeniden tavana baktı biraz. Biraz birikmiş vardı, ev almak için dışından tırnağından artırıyordu. Müstakbel kayınpederi, kiraya kız vermeyeceğini söylemişti. Satılık veriyordu kızını. Kahramanımız elbette kayın ve maun pederine de "olur" demişti. Ev fiyatları almış başını gitmişti. Gerekli miktardan denkleştirince kalanı için kredi çekecekti, sonra da o krediyi ödemek için ömrünü tüketecekti. Eski plan buydu yani. Ama siz de çok iyi biliyorsunuz ki o gün kırk yaşının doğum gününe uyanan kahramanımız için hayat artık eski seyrinde değildi. Ev mev almayacaktı, kredi ödemek için kedinin her ay taksit taksit satmayacaktı, dünya onun evi olacaktı. Basacaktı ve gidecekti işte. Biriktirdiği para ona anasının ak sütü gibi helaldi diyeceğiz de annesiley, kimseye anlatmak istemeyeceği türden sorunları var biliyorsunuz, öyle demeyelim. Neyse yani sonuçta o para onun bir süre idare edilebilir. Sonra da yaşayacak kadar kazanmanın bir yolunu her türlü bulurdu zaten. Koca adam sonuçta, kırkına girisi bugün.

Arkasında

boşa geçmiş bir kırk yıl var diye içlendi bir kırk yıl kahramanımız. Sonra tüm kahramanlar gibi gücünü topladı ve arkasına bakmamaya ant içerek bakışlarını ufka dikti.

Öyle gurur ve cesaret dolu hayallerle ufka bakarken, kahramanımızın içi geçmesin mi? Geçti. Tam derin bir uykunun kucağına düşüyordu ki uyanması gereken saatgeldi ve alarm şiddetle çalmaya başladı. Tek hamlede kapadı, telefonu da yatağına diğer ucuna fırlattı. Yüzüstü dönüp kafasını yastığının altına iyice gömdü. Biraz daha düşünmek istedi ama çok uykusu vardı, gözlerini açık tutamadı. Hemen basıp gidesene de bir gün kesin gidecekti. O, kafasını çok bozarlarsa alarmı kapatıp uyumaya devam edecek kadar cesur biriydi. İtaatkâr bir köpek değildi. Bunu bir gün herkes öğrenecekti.

Dilan Bozyel

ayşenur sena tarakçı

Ayşenur Sena Tarakçı, 2017'nin sonlarına yaklaşan, hem kurumsal bir şirkette çalışan hem de tiyatrocı olan ve en önemlisi albinizm* konusundaki arkadaşlık videoları paylaşan Instagram'ın en güzel fenomenlerinden biri. Bundan çok değil, en fazla 20 sene önce Afrika'da albino bebekler lanetli algılanıp, öldürülüyorken bugün Ayşenur'un da bilgi dolu paylaşımlarıyla albinizmin normalliği anılmaya başladı. Farklılıklar üzerine buluşup konuşurken şöyle söze başlıyor: Günümüzde Elf karakterlerin hayatımıza girmesi ve platin saç modasıyla albino insanlar farkından çok güzel sıfatıyla algılanmaya başladı. Farklılıkların güzel olduğu ve onlara sahip çıkılması fikridaha henüz çok yeni. Son zamanlarda herkes bir şekilde farklı olduğu, nasıl sara dışı olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Albino biri için bunu göstermek çok daha kolay. Fakat kulağa eğlenceli gelen bu farklılık durumunun zorluklarını ancak pigment yoksunluğu olarak tanımlanan albinizme sahip olanlar bilebiliyor bir tek.

Ayşenur, bu konuda çok gerçek bir şekilde giriyor araya:

Bu noktaya gelene kadar ne gözyaşları döküldü anlatamam. Yaşadığım aşkışık sorunları ve bir bebek gibi dikkatli yaşamam gereken bu hayatta insanlarla uğraşmak ve kendimi onlara kabul ettirmek çok daha büyük zorluk.

Çocukluk dönemim gayet iyiymiş aslında ama yıllar geçtikçe insanların bana davranışları kaba laştı, ben sanki hastaymışım ve külfetmişim gibi hissettiriyorlardı. Yaptığım her şeye gülüyorlardı. Brakin sevgiliyi, arkadaşımı bile yoktu. Belli güzelliği kalıplarının dışında oluncu yaptığım her hareketi yanlış olduğumu düşünmeye başlamıştım. Dolayısıyla aynaya olan savaşım da başladı; saçımı, kışımı, kiripimi boyamaya ve beyaz rengi kapatmaya çalışıyordum sürekli. Beyaz olduğumu gizlersem güzel görüneceğimi düşünüyordum. Üniversiteye geçince bilinçli arkadaşlar edinmeye başladım; kendimi rimelsiz, beyazlımla sevmeyi, birine gözlerimin titremesinden utanmadan, başımı öne eğmeden bakabilemeye başladım.

Ben en çok Ayşenur'un olgun ve bile ruhundan etkilendim sanırım. Fotoğraflarını çekerken beni net görmese de objektiften bana direkt bakıyor gibi illüzyeni beni birçok insandan daha çok ve daha net görebildiğini hissettirmişti. Zaten çekimden sonra sohbetimden ve beraber Moda sokaklarında yürüyüşümüzden belliydi bu iliştim. Dünya bir yerde dönerken biz aramızda sohbet ediyorduk ve sanki dünyada her şey çok mükemmel gibiydi. Bu olgunluğun hangi rotadan sonra ortaya çıktığını sormaktan çekinemedim:

Bunca zorluk ve mücadele hayatın öyle bir rutini oluyor ki ve her hangi sıradan bir gündün bile öyle sorunları aşırı olur ki başkası için zor olan şey senin için günlük iş gibi oluyor...

Fotoğraf: Dilan Bozyel

biçimiyle olgunluk üstüne kondu sanırım. Bütün bu negatif şeyler kendininkinlede benimizimi geliştirdi bende. Aslında mücadele öyle işledi ki ruhu ma farkında olmadan benden beklenenin aksine kalem çizimler yaparak, yeteneklerimi keşfederek bana hissettirildiği kadar değerli olmadığımı ve bir şeyler başarabildiğimi hissettim.

Dergimize konuk olduğum bir birinden cesur ve insanlık birliğini sağlayacak farklılıklara sahip insanlara sorduğum ortak soruyu sordum hemen: **nasil değişir insanların, toplumun bakış açısı?**

"Yargılamanın sebebi bilinmezlik ve bilinmezliğin yarattığı korku aslında. Bize benzeyene yaklaşmak istiyoruz ama farklı olanları da gözlerimizi alamıyoruz. Albinobirini görünce merak ettiklerinizi tatlı dille sormaya çalışabilirsiniz mesela. İyi ve anlayışlı olacaktı diye acımadan, üzülmeden yaklaşılmalı kesinlikle çünkü biz bunu diğerkimşedip anıyorduk. Eğer bizleri ötekileştirseniz tek yapacağınız bizi incitmek ve hayata kapatmak olur.

26 yıllık yaşantımın istisnasız her gününü şaş rengimin, gözlerimin kontrol dışı titremesinin, %5 görmeyetim nedeniyle her şey çok yakından bakıyor olmamın nedenini insanlara açıklamaya çalışmakla geçtim. Albinizm 17 binde 1 görülen nadir bir durum evet doğru ama bunu topluma öğretmezsek bir milyonda bir görülmüyormuş gibi tepkiler almaya devam ederiz."

Ayşenur'un Instagram'da, tiyatro sahnesinde, tiyatro topluluğunun sokak performanslarında, resimlerinde, metroda, sokakta, her yerde görülebiliyor. Gördüğünüzde güzelliğinden büyüleneceğinize eminim. Bence onu gördüğünüzde çekimden iftihat

Celil Nalçakan

yalancı şahit

Asla tekrar gelmeyeceğini bildiği için miydi giderken yaptığı tüm hayırlıklar Bu vahşet?

Bu tüm organlarını parçalamazarsu? Oysa, vahşi bir hayvan gibi saldırırken bile ruhu ma, ben, gözlerinde, dünyanın en güzel gözlerini görmeyen hayretle bakmaktaydım sana...

Sahi: **Neden en son gözlerimi aldın? İçimi nasıl boşalttığını göreyim diye mi? Ağlayıp ağlamayacağımı mı merak ettin sen giderken?**

Ne acı...

En güzel kolların ağladığını bilmemen...

Şimdi...

Benden götürdüklerime

Yaratıcılık yeni aşk,

Yani, benim kalbimin atacağı yeni beden,

Hiçbir iz taşımayacak benden...

Benim gözlerim, ben gibi bakmayacak

mesela...

Benim sesim, benim sözlerimi söylemeyecek

sana...

Ama sen;

Alışkanlıkların devam ettiğini sanacağın

Sonra, bir sonbahar hafta sonu...

(Mesela pazar)

Onun şekerli türk kahvesini, SADE

hazırladığında...

Yani, öldürdüğün Ben'in sevdiği gibi hani...

Tüm bağları çözülecek hayatın, canının içi

eski sevgilim...

Düşüşler başlayacak sonra...

Adımla sesleneceksin mesela ona...

İşte tam burası; ARAF

Ortada kalmak...

Kaldığın yerde,

Üç üzülün yaratıcısı olmak...

Biri ölü...

Biri sen...

Biri; benim organlarımla yaşayan,

tanımadığım biri...

Ne ye yazık ki...

Canının içi eski sevgilim,

Ben;

Katlimin sen olmadığında

O an bile...

FOTOGRAFÇI KAFASI

*Albinizm: dünyada nadir görülen, pigment yoksunluğu.

KEŞKE HERKES OKUSA

Carlos Fuentes, Terra Nostra
Can Sanat Yayınları, 2014

Artık dayanamadım, bu kitabı anlatmak zorundayım. Size 1.083 sayfalık bir destan getirdim. 1960 ve 70'lerde Latin Amerika edebiyatının dünyayı kasıp kavurmasını müsebbiplerinden biri olan Meksikalı yazar Carlos Fuentes'in başyapıtı Terra Nostra.

Herhâlde şöyle demeli: bu kitap en bildiğimiz anlamıyla bir destandır. Bugüne dek okuduğum şeyler içinde (ki bunlara İlyada da dahildir) en epik olanı budur. Anlatmak zor, zira tipik bir postmodern roman örneği aslında Terra Nostra. Üst kurmaca, metinlerarasılık, uzak alıntılar, çoklu anlatıcı, kronolojik olmayan bir akış... Ama en temel hâliyle, yeni ve eski dünyanın tarihini bir yeniden yazma girişimi, iç içe geçmiş Latin Amerika ve İspanyol tarihlerini sıfırlama, baştan icat etme, yıkma & kurmayıcılık. Hâli böyle olunca ortaya dehşet, şiddet, şehvet ve şüphe dolu bu metin geliyor. Bilinen tarihe, ezberletilen hikâyelere, kutsal kabul edilen dogmalara, dini öğretilere -hepsine karşı duran dev bir manifesto. Ve bunu yaparken asla kolayla kaçmayan, mesaj vermeye çalışırken sözcüklerini kurutmayan, edebiyatın olağanüstü lezzetini eserinin her satırına taşımayı başaran bir yazar.

Şehvetdenmişken, kitabın bugüne dek okuduğum en güçlü, en erotik ve en tutkulu sevimleri kerdığını de eklemekten demeyeceğim. İki vücudun birleşmesini salt kelimeleri kullanarak, âdeti bir sinema sahnesi estetiği ve çıplaklığıyla, asla uzlaşmadan aktarabilmek her yazarın harcı değil şüphesiz. (Koskoca Cortázar bile kitaplarında sekedair yazarken çok gerildiğini ve bundan olabildiğince kaçtığını söylüyor.)

Fuentes, iyi ve kötünün, hükmeden ile "kul'un, zalim ile mazlunun, erk sahibi ile güçsüzün dinamiklerinin birlerce yıldanasıl geçişini anlatırken okuruna soruyor: **Sen, senin olan bir devirde mi yaşıyorsun, yoksa başka bir zamandan gelen bir hayalet misin? Başka bir zamana mı aktarıldık, yoksa başka bir zaman mı bizim zamanımızı işgal etti?** Bu soruyu bu kitabı okumadan önce ve sonra iki kezaanlatmak gerektiğini düşündüğümü belirtip, cevabımı kendime saklamak izni istiyordumsızden.

Bu kitap bir ayna bana sorsanızın. İnsanlığa çevrilmiş "bak, kendine bir de buradan bak" taksinmemeye başlarbilsen uzun uzun bak" diyen bir ayna. Fuentes'in kitapta tasvir ettiği şu ayna gibi bir

ayna: Bu ayna, eskisahiplerinin uzadıkça uzayan listesi, bu güzel aletiyapan kişi, yalnızca kendimizi görmemize ve böylece kibrimizi ya da yalnızlığımızı doğrulamamıza yararışır: Aynanın hayatı, dünyayı kopyalayan tüm aynaların hayatı, öyle bir hayat ki tüm gerçekçi sınırları ve tüm çipleri aynasız, sessizce şöyle diyen: Sen ikisin. Ama bu aynanın bir başlangıcı varsa, yapıldı, kullandıldı, elden ele ve kuşaktan kuşağa geçti; bu yüzden onun kullananlar kendine bakan herkesin görüntüsünü içinde sakladı, yalnızca bütünlü bir geleceği değil, aynı zamanda bir geçmiş de vardı.

Herkesin harcı olmadığının, her okura tat vermeyeceğini, zorlayıcı olacağını kabul ediyorum ancak edebiyatla ilişkisi katmanlı okurları bulmuşkız alacağını düşünüyorum bu eserden. Bitirirken kitabın ilk cümlelerini birakıyorum. Dünya tarihini alıp altüst eden bu eserin kıyamet günü sahnesiye alınmasna şaşmamızın herhâlde. 14 Temmuz 1999, Bastille Günü, Paris'teyiz ve kıyamet vuku bulmaktta. Fuentes'i iştin: **Aklın sil ermez kendinden başka bir hayvan hayal eden ol hayvana.** Ne büyük bir çirkinlik için ayağının üstüne kalkmayı başaran ilk omurgalının, gayet normal bir biçimde yerde sürünerek, yaradılışa malzeme olan çamura yakın, mutlu mesut yaşamaya devam eden diğer yaratıklara dehşet saçması. Hayrete düşürüyor insanı ilk telefon görüşmesi, suyun ilk kez kaynaması, ilk şarkı, ilk peşteralı.

Çok seviyorum. Yeterince vurgulamadıysam diye yinelemek isterim: Carlos Fuentes, seni çok seviyorum.

HER AY
2 KİTAP

ZORUNDA MIYIM?

Tom Robbins, Parfümün Dansı
Ayrıntı Yayınları, 2021

Bundan çok yıllar önce, büyüklü gerçekliğin sihrini yeni keşfedip aklım başımdan uçtuğunda birilerinin önerisiyle yolum Tom Robbins'in "Parfümün Dansı" kitabınaaktı. "Sondereceuçarı, oyuncu, uçuk kaçık, sihirli" bir kitapolduğunu, çok sevceğimi söylediler. Biraz araştırdım, hakikaten okuyup da sevmeyen yok gibiydi. Büyük bir hevesle aldım, okudum. Ve fakat ne oldu? Olmadı işte. Hiç olmadı.

Amerikan edebiyatına mesafem bu sayfanın sadık okuyucularının malumdur. Şöyle bir dönüp baktığımda sayfanın "Zorunda Miyim?" kısmında yazdığım eserlerin kahir ekseriyetinin Amerika menşeli olduğunu görüyorum. Neredeyse kırklığa varan bu tutumumdan ötürü kendim en esefle knadığını belirtmiş olayım fakat ne yazık ki olmayın, olmayınca olmuyor.

Parfümün Dansı da Amerikalı yazar Tom Robbins tarafından yazılmış, neredeyse 1.000 sene yaşamış, ölümsüzlüğü kovalayan bir karakterin fantastik öyküsünü anlatan, mitolojik unsurlarla bezeli bir kitap. (Terra Nostra'ya beraber düşününce bu aynı konusunu "bin yıla yayılmış kitaplar" gibi oldu) "Düşsel ve tarihsel bir yolculuk" diye tanımlanıyor eserarka kapakta. İlk bakışta bir kitapta aradığım her şeyi barındırıyor gibi gözükün bu kitap beni niçin hiç içine almadı, hatta zaman zaman kendinden itti peki?

Bu soruya bulduğum cevap biraz tuhaf gelecek belki size ama başka türlü açklayamıyorum: akl. Bu kitapta akl, beni kendinden soğutan şey oldu. Ne kastediyorum, izah etmeye çalışayım. Tom Robbins, akilla yoğunlmuş, akl ve mantık odaklı bir eğitim almış tipik bir Batılı gibi yazıyor bence. bundan kurtulamıyor. Şayet yazmaya giriştiği şey bir tür büyüklü gerçeklik denemesi olmasaydı bu bir zayıflık değil güç dahi olabilirdi (mesela Milan Kundera, Julian Barnes veya Javier Marias gibi) ancak eserine güydirdiği "sihirli" unsurlar bence sakil duruyor. Çok çalışılmış, çok düşünülmüş, iyi projelendirilmiş bir öykü okuyor gibi hissettim hep. Yazar zaman zaman kişisel gelişim kitaplarınıayakinsayınmasajlar veriyor, büyüklü unsurlarsanki bizetürlü derslerle öğütler vermek için araçsalışar hâle geliyor.

Büyüklü gerçekliğin beşiği Latin Amerika'dan çıkan yazarların eserlerinde mitler, öyküler, efsaneler anlatının organik parçaları gibi yer bulup akarken, Parfümün Dansı'nda tüm bu unsurlar bir dert anlatmak için yerleştirilmiş gibi duruyor. Çünkü muhtemelen Robbins, tüm o yazarların aksine büyükannelerinden bu öykülerini dinleyerek, onlara inanarak, onların içinde filizlendiirek yetiştirmemiş.

Belki bu noktada Gabriel García Márquez'in şu sözünü hatırlatmak Eserlerime gelen övgülerin de genellikle hayalgücü konusunda olması beni güldürüyor. Çünkü gerçek şu ki kitaplarımda gerçekliktemnelle sahip olmayan tekbir satrblile yok.

Eh, bence Márquez çok haklı. Belki onun değil de Robbins'in hayal gücünün övmek gerekliyordur, belki bunu takdiretme konusunda cimrilik ediyordum, o da benim ayıblım onun madem ancak Parfümün Dansı benim için maalesef ait olmadı bir dünyaya öykünerek bir eser yazmaya çalışın bir yazarın, ikna edileceğin uzak bir denemesiolarak kalmıyay mahkûm bir yazarın maalesef. Belki de Batı rasyonelisiyle yoğunlmuş yazarlar bu işlere pek de girişmemeli?

vah'lı geçmiş zaman...

Yazılmamış hikâyeye, bitirilmemiş masala, "the end" yazılmamış filmidir isyanımız ve elbette ki manasıdır. "An"dan vazgeçip "belki olabilir"le ilgilenmek, otlayan ineğe kekik serpmektir...

Geçmiş olaylara veya gelecekteki olasılıklara bağlı düşünce ve duygular tarafından kafamızın içi bir buluşık teline döndüğünde, şimdiki anda yaşamak giderek daha imkânsız hale gelir ki bunu başarılanlara "guru" deniyor bu zalım dünyada... Biz de "pir" derdik, uzmanlığına, bilgisine, görgüsüne ve elbette yaşam tecrübesine şapka çıkarılacak kişiye: O işin "pir"!

Değik ya kafamızın içi buluşık teli ama şimdiki gibi süngerle yumuşatılmış yeni nesil olanlardan değil... gerçek buluşık teli, ince sac veya alüminyum olanlardan, yani esek model, yumuşak sanıp elinize aldığınızda parmağınızı delen defolu modellerden...

Sürekli geçmişte veya gelecekte vakit geçirerek, tabiri caizse öpüldüğümüz çayırda otlamaya devam ederek, huzursuzluk duygusu taşıyabilir, strese, ajitasyona daha duyarlı hale gelebilir ve genel olarak içinde debedenliğimiz neşesini azaltmış hayatınızdan mutsuz ve rahatsız hissedebilirsiniz. O yüzden öğrenmeliyiz ve bilmeliyiz ki **yaşadığınız hayat "an"dır, gerisi hikâyedir...**

Gerçek anlamda hikâyeye girip gitmiştir, üzerinde tepinmeye gerek yoktur ya da hikâyeye henüz yazılmamıştır, son satırlara gelinmemiştir, kurgusu değiştirilmeye meyillidir, kahramanın akıbeti belirsizdir. Yazılmamış hikâyeye, bitirilmemiş masala, "the end" yazılmamış filmidir isyanımız ve elbette ki manasıdır. "An"dan vazgeçip "belki olabilir"le ilgilenmek, otlayan ineğe kekik serpmektir... "Ölsün hele, sonra bakarsız" a bile gerek yok... Olması fikrine de gerek yok, "belki olur" a hiç gerek yok... Düz mantık: Emme buldu ve, dayak buldu! Kaş Sal kendini, şu sanyelerine yaşı önde, ilerideki bir dakikanın garantisini kim verdi de "ya olursu"nın peşesinde be adam... (Adam, lafin gelişi, is adamı yerine is insanı!) demek istememek gibi düşünün, yekten "patron" desek kurtulsak, süslü jargon bulacaktık diye komik olurdu. Çalkışan patronuna, "İş insanı NihatAbi" mi diyer? (Şş sanyimiyorsu) İşte tüm bu paragrafı da dediği gibi şimdiki anda yaşamayı öğrenmek zorundayız...

Elmizdeki birçokkaynakçıyı ki içinde bulunduğün vaktiyeş, şu anda, şu sanyiede olmanın keyfini sür...önce onu bir bitir... Zihinsel sağlık, mutluluk, belki hüznün belki kederve elbette sevinç, hepsi yaşadığın, soluk alabildiğin o "an" içinde. Sonrası sonra... Yarın dayrın... Cuma, cuma geldim... Bayram da olursa... onu bayrama kavuşursan düşünersün. Sen şimdi şu sanyeyi fark et önce. Kelay mı? Kesinlikle kolay değil ama imkânsız hiç değil. Yapman gereken değil, yapmaman gereken tek şey "Yapabilir miyim?" tekerlemesini beyninden silmek... Yapmanı altı tane gözü yok, dört kılba, üç burnu, yedi böbreği yok... Kolaycysın lafin hazır biliyormu?Yahu kardeşim biz karımızızı zor doyurur olduk, bize ne "an"dan, bize ne mutluluktan... Zaten tam da bu ka faylaya mücadeleşart. Özünü kaçırmsın çünkü... Hangi satırda diyor ki: Öncezengin olun, sonra hayati sanyie sanyie yaşayın... Buradaki mesele paradedil, zenginlik hiç değil, buzdolabındaki yarım yoğurt hiç değil, konu sensin... Yani insan... Bir kere dünyaya gelmiş, yaşamının sınırları olan insan...

Maça giden herkes zengin mi? Aksine maddi yönden kötti olanların ilgisidaha fazla, zengin teknesine atlar kıyı kıyı gezinir, gariban stadymunda kendini parçalar ama gözü hep saatte, şu maç bitsin bizebirikip kazansın. Son bekleyerek mutlulu olur mu yahu,maçın içindeki heyecan, duyguyogunluğunu nasıl yaşıyorsun, gözün saatte iken, o maç illaki bitecek, sana da sormayacaklar bitirelim mi diye, sen saatte bakmak yerine, 15 dakika sonra da...

düşüneceğine maçı yaşıyorsa. Kalbini beynini sahaya koysana, her sanyieyeşil sahada futbolcularla koşsana, kısası, para veripilet aldığın"an"ları gerçekten satın alsana... Pikriğe git, ortalama bir şey abartma. Minik bir sepet ki kilim... Dönüşte trafikolacak diye gökyüzünü seyretme, mangala odaklan üzerinde pirzola olmasa da tavuk kanadı ağzına layık, mangal sönmenden pişseleleri bari deme. Pişir, ye. Park yerinde arabanın önüne araba koydular mı diye düşünme, mangalı yelle, her şey yağın önünde yanan bir mangal var... Yani sonrasını bırak canım kardeşim, bunun içi bahane yok... Ben zenginim, ben fakirim, ben işsizim, benim arabam yok, benim evim kira vs. vs. Konu bunlar değil zaten konu sensin.Senin avucunun içindeki sanyieyeri ev sahibi harcamıyor, sen zayı ediyorsun. Sohbet ediyorsun, bunun bedeli sıfır... Sohbetin tadını mı çıkarıyorsun, yoksa gelecek ay gelme ihtimali olan zammı mı düşüyorsun? Zammı düşüyorsun sohbet etmiyor, derttanıyorsun demektir. Sen sohbet et... Belki zammı sana dokunmaz gelecek ay... Aramızda olmama ihtimalin cepte. Onu kalan arkadaşlar düşünsün gerekirse.

Hayatı ciddiye alın ama yaşadığınız hayatı, yarın akşamın hayatını değil...

Bilmen gereken basit şeyler gözünün önünde ve bir numaralı madde şu: Gelecekle senin alakan yok çünkü senin kontrolünde değil. Şu anda yaşadığın an, kontrol edebileceğin tek andır. Bırak önumüzdeki beşdakika ya da bir yıl içinde ne olacağına, kontrol edemezsin. Yani boşuna tırmalama... Kendini üzme, çevreni de harap etme... İkinci madde: Sadece şimdiki anda huzur bulabilirsin. Her zaman şu anda yaşamayı uğuldayarak, geçmişte veya geleceği düşünerinin neden olduğu endişeye stresin çoğunu hafifletirsin. Yani ölü ölündeikiye, dolaptakine sonrakıya,belki ölündeikiye doyarsın... Üçüncü: Hayatın nasil olması gerektiğini düşünermi bırak. Gelecekle ilgili herhangi bir beklentin olmayınca, anda hiçbir şey seni hayal kırıklığına uğrattamayacak. Aynı zamanda, işlerolunda gitmezse de asla hayal kırıklığına uğramayacaksın, sak gitsinyanı... Dördüncüsü: Her an için şükür. Şimdiki zamandayasamak, anlan hafife almayı bırakman ve mümkünken hayattan zevk alman gerektiğini anlamlan anlamla gelir. Her gün uyandığın ve kendine şu soruyu sorduğun hayal et: Bugün sen günüm olsayd ne yapardım? Banka soyardım... bir cevap değiltabii... Yaşadığın her an için şükredün... Beşincimadde: İlişkilerini geliştir. Çünkü böyle olunca karşındaki insanı dinlemeye başlarsın, yarın ödenecek

KDV'yi düşünmezsin. Ölündeiki kişiye odaklandığında, onu gerçekten dinlediğini anlayacaktır. Ki lafin arasında "Arabayı çekmezler değil mi?" demeyi bırakman takdir görecektir emin ol... Ve elbette: Endişelenmeyi bırak!Sürekli gelecek için endişeleniyorsun, gerek şu ki bu senin geleceğin olur. "Çağırma" derler, çağırma işte, "çağırma" denir seninlike... Unut, sürekli gündemde tutma şu aklındaki müthiş gelecek planını... Kaderini çitle çevirir durma, bırak, karışma...

Endişelenmek hiçbir şeyi iyileştirmez, aslında sadece işleri daha da kötüleştirir ve ne kadar endişelersenizendişelersen, durumu değıştirmez. Ve son satırlar: Şimdiki zamanda yaşamak sizi daha mutlu yapacak, mevcut yaşamınızdaki her şeyden zevk alabileceksiniz çünküsolu aldığınız her sanyienin daha fazla farkındaolacaksınız ve bu sizi genel olarak dahamutlu yapacak. Hayattaki küçük şeyler için de minnettarolacaksınız ve güzel bir gün batımının veya tadım alarak içtiğiniz bir bardakçıyın sizi mutlu etmek için gereken tek şey olduğunı göreceksiniz. ("Abi çağymış 10 lira, ne taddi" dersin onun muhabatı bu yazı dediği, bunun için bile 2023'ü düşünme, o vakit geldiğinde düşünersün) Hayatı ciddiye alın ama yaşadığınız hayatı, yarın düşünmeyin. Her an için şükür, bu saatte, bu sanyieyi.

SİZ PLASTİK BİRİKTİRDİNİZ, AĞRI'DAKİ ÇOCUKLAR MUTLULUK...

Omo geri dönüşüm kutularındaki plastikler
oyun parkına, o park da çocuklarımızın

Ücretsiz PDF Kitap Arşivine: <https://ranitey.org>

Mehmet Ali & Aksen sefası

Yığılabilir plastiklerden park üretimine elverişli olanlar oyun parkı üretiminde kullanılmıştır.

istanbul'daki çocuklar plastik, ağrı'dakiler de mutluluk biriktirdi!

ÇOCUKTAN AL İLHAM!

Haber de ilham da çocuklara. Meraklı gözleriyle etrafı inceleyen, okuyarak, öğrenerek her gün yeni bir keşfin peşinden koşan, küçük görünse de büyük şeyleri fark eden, geleceğin sahibi olan çocuklarda...

OMO da çocuklarla yaptığı bir araştırmayla onlardan hem haberi alıyor hem de ilhamı. Araştırma, çocukların gezegenimizin yüzleştiği iklim krizinin ve çevre sorunlarının farkında olduğunu ve değişim için harekete geçmek istediklerini gösteriyor. Bu farkındalıkla gelecekte endişe ediyor, yetişkinlerin doğayı umursamadığı algısını kapıyor ve yaşları büyüdükçe değişim olanı inançları azalıyor.

Durum böyleyken hem çocukların görmek istediği değişim için harekete geçmelerine katkı sağlayacak hem de yetişkinlerin çocukların geleceklerini önemseyişini somut adımlarla gösterme fırsatı sunacak bir hareket doğuyor: İyilik hareketi...

OMO, HERKESİ İYİLİK İÇİN KİRLENMEYE ÇAĞIRIYOR

"Kirlenmek Güzeldir", neredeyse hepimizin günlük konuşmalarında bile yer edinen bir slogan oldu. Ebeveynlerin çocuklarına "Aman üstünü kirlenme" tembihine, "Varsın kirlensin, çocuklar yeter ki öğrensin, keşfetsin, hayatı tanınsın, leke konusunda çözümü OMO sunar" diyen bir hikâyeydi Kirlenmek Güzeldir. Çocuk ve ergen psikiyatrist Dr. Yankı Yazgan'ın değerli görüşleriyle açık alanın, doğanın, sporun, oyunun çocukların gelişimindeki katkılarının öğretilen bir hikâye.

Çocukların gelişiminde önemli olan keşiflere 20 yıla yakın süredir ilham veren OMO, aynı keşifleri gelecek nesillerin de deneyimleyebilmesi için bu devrimsel yaklaşıma yeni bir katman ekledi. Hem temiz bir gelecek için hem de endişelenen çocuklara bir fark yaratabileceklerini göstermek için çocuklardan aldığı ilhamla "İyilik için Kirlenmek Güzeldir" dedi.

PLASTİKLER ATIĞA DEĞİL, ÇOCUKLAR İÇİN OYUN PARKINA DÖNÜŞSÜN

OMO "İyilik için Kirlenmek Güzeldir"le doğaya, iklim krizi ve çevre kirliliğinin en önemli sebepleri arasında yer alan plastikleri alıyor. Ümraniye, Üsküdar ve Beykoz Belediyelerinde bulunan ilk ve ortaöğretim okullarının önüne yerleştirdiği "OMO İyilik için Kirlenmek Güzeldir Geri Dönüşüm Kutuları"nda plastikler oyun parkına dönüştürülmek için biriktiriliyor. Hem çocukları hem yetişkinleri geri dönüşüme davet ederken, aynı zamanda herkesin vereceği desteğin önemini göstermek için "Değişim Sensiz Olmaz" çağrısında bulunuyor.

Olmaz" çağrısında bulunuyor. Bu çağrıya katılanların geri dönüşüm kutularında biriktirdiği plastikler ayrıştırılıp, yeniden hayat vermek için geri dönüşüme gönderilerek Türkiye'nin bir şehrinde oyun parkı olmayan çocuklar

çin inşa edilecek parkların üretiminde kullanılıyor. Yani bugün bir deterjan kabı, yarın başka bir şehirden bir kaydağa dönüşebiliyor.

Plastikler farklı şekillerde de hayata geri dönebilir. Ancak oyun parklarına, çocukların açık alandazaman geçecekleri bir alana dönüşmesinin altında, yine o devrimsel yaklaşım yatıyor. Açık alanda oyun oynamak çocukların fiziksel sağlığı, zihinsel becerileri ve yaratıcılıklarının gelişmesi için değerli kazanımlar sağlıyor. "OMO İyilik için Kirlenmek Güzeldir Oyun Parkı", çocuklara kirlenerek, öğrenerek, keşfederek açık bir alan sağlayarak markanın 18 yıllık mirasını ayn bir değer katıyor.

İLK PARK AĞRI'NIN ELEŞKİRT İLÇESİ'NOEKİ UZUNYAZILI ÇOCUKLARIN OLDU

Bu iyilik hareketinde herkesin beklediği an, çocukların oyun parklarıyla buluştuğu an olsa gerek. O anların ikisi, 16 Haziran Perşembe günü yaşandı. "OMO İyilik için Kirlenmek Güzeldir Parkı", Ağrı'nın Uzunyazı köyünde çocuklarla buluştu. Çocuklara hiç tanışmadıkları arkadaşları için iyilik yapmalarına katkı sağlayan iyilik hareketiyle İstanbul'daki çocuklar, Ağrı'daki çocukların mutluluklarının bir parçası oldu.

OMO, iyilik hareketine gelen desteklerle "Değişim Sensiz Olmaz" çağrısını kısa sürede somut adımlara taşıdı. Bir oyun parkını üretmek için gereken 196 kilo plastiği sadece iki ayda toplayarak "OMO İyilik için Kirlenmek Güzeldir Parkı"nı Ağrı'daki çocukların gülümsemeleriyle buluşturdu.

Siz de başka gülümsemelerle buluşmak, "OMO İyilik için Kirlenmek Güzeldir Parkı"nı daha çok çocuğa hediye etmek için "Değişim Sensiz Olmaz" çağrısına bir parçası olabilirsiniz.

Nihat Sırdar

MUZLU SÜT

Mezitli'de portakal ağacı bulmak zor. Bahçeler zaten bitmiş. Tek tük sokak aralarında ağaçlar kalmış. Memleketin son 20 yılına kan doğrayan beton virüsü burayı da esir almış. Kanser gibi her yere yayılmış.

Haziran ayının sonlarında, şaşırtıcı derecede limonata kıvamında bir havanın hüküm sürdüğü bir Adana gecesindeyim. Yılın bu zamanları uçagım kapisından inince şoka uğratan sıcaklara alışkın biri olarak böylesine güzel bir Çukurovahavası hiç beklemiyordum. Ama beklemediğim ne varsa olduğu için hiç şaşırıyorum böyle durumlara. Anında adapte olup vürsa imkân tadını çikarmaya çalışıyorum artık.

Mesela Adana'dan Mersin'e ilk kez geldiğim yıllarda yaptığım gibi eski yoldan gitmeye karar verdim bu sefer. 90'ların sonunda ilk kez Mersin'e gelişim yine Adana üzerinden olmuştu. Adana'da çok daha fazla vakit geçirmek istiyordum oysa. Adana'yı ilk gelişim çok daha önce belgesel çekimlericiydi. O zaman Çukurova'nın uçsuz bucaksız tarlalarına dalıp gitmiş, Yaşar Kemal'i bol bol anmıştım. Adana, radyo yayınlarında dilimden hiç düşmezdi. Özellikle metro projesine çok şarmıştım. **Zamanın Adana Belediyesi metro yapmaya karar vermiş ve ilk iş olarak en son yapması gerekeni yapıp metro vagonlarını satın almıştı.** Ön yıllar boyunca bitmeyen inşaat sırasında metro vagonları Adanallılar görmesin diye Mersin'e yakın bir bölgede beklemiş, epey hasar almıştı. Metro inşaatı o kadar uzun süre bitmemişti ki şehir merkezinde açılan metro çukurluna dolan su mini bir göl hâlini almış, çalışmalar yeniden başlasın diye boşaltıldığında içinden 1,5 ton balık çıkmıştı. Birileri şaka olsun diye bu birikintisine attığı balıklar üremiş ve kocaman bir sürüye dönüşmüştü. Mersin'e ilk gidişimde işte o meşhur vagonları görünce arabada bir çığlık atmış, söfürü epey bir korkutmuşum. Şerre girençe çalışkınığım daha çok artmıştı.

Adana'ya pek benzemeyen, denizin etkisinin çok net hissedildiği, Mezitli tarafına doğru gittikçe narençye bahçelerinden gelen mis gibi portakal, mandalina kokularının insanın ciğeri doldurduğu cennet gibi bir yerdin Mersin. O zaman çalıştığım Best FM'in

epey uzun zamandan beri yayını vardı Mersin'de. Ve ben hiç farkında olmadan burada epey bir ünlü olmuştum. İmza günleri, gösteriler öyle kalabalık geçiyordu ki matine/suare oynamak zorunda kalıyordum, iki oyun arasında en fazla 10 dakika dinlendikten sonra üç saat için tekrar sahneye çıkıyordum.

O zamanlar yaptığım seyahatler gibi yapayım istedim bu seferi de. Eski yoldan Mersin'e ulaştık ekip olarak. Yolum sağında solda uzanan yeşillikler, tarlalar yerini kocaman kocaman sanayi tesislerine bırakmış. Trafik çığırından çıkmış gibi akıyor. Yol kenarındaki sükmacılar (bir çeşit börek), seyyar kebapçılar kaybolmuş. Sonunda Mersin'e gelince aslında uzun yıllardır yabancı olmadığımız acayip bir betonlaşma karşılıyor bizi. Mezitli'de portakal ağacı bulmak zor. Bahçeler zaten bitmiş. Tek tük sokak aralarında ağaçlar kalmış. Memleketin son 20 yılına kan doğrayan beton virüsü burayı da esir almış. Kanser gibi her yere yayılmış. Neyse ki kerebiğin, cezeryenin, tantuninin, ciğerin, şalgamın tadında değişiklik yok. Yıllardır gittiğimiz mekânlar zamana karşı dirençli ve ayakta.

Yayınları bitirdikten sonra Adana'ya bu kez otoyoldan döndük. Havanın henüz güneşe ates etme seviyesine girmemesini fırsat bilerek Seyhan kıyısında her zaman gittiğimiz çay bahçesine oturduk. Burada havalık çok insıcama enteresan bir uygulama var. Hani bizde bazı mekânlar kiş gelince açık havadaki bölümlerini brandayla kapatıp içini ısıtarak kiş bahçesi yapıyorlar ya. İşte burada da yaz gelince o ağıtkı bölümleri brandayla kapatıp içini kılmalara soğutarak yaz bahçesi yapıyorlar.

Adana'da sıcak ve nem çok fena oluyor yazın. Hayat bu kadar değişebiliyor işte. Gecenin bir kör saati artık gelenekleşen ve niye gelenekleştiğini anlamadığımız muzlu süt içme ritüelini gerçekleştirmek için Kızım Büfe'ye gidiyoruz. Kocaman bardaktaki muzlu süt doğal olarak o saatte içilince

ışkınılık yapıyor ve insanı uyutmuyor. Uyumamakla kalmayıp insana bu yazıyı yazdığını. Muz ve sütün hafızayı canlandırma etkisi de böylelikle anlaşılıyor. Her şeyde rağmen Adana ve Mersin çok güzel. Öyle olmasa bu topraklardan ayrılmış olurduk.

Adana ve Mersin çok güzel. Öyle olmasa bu topraklardan Yaşar Kemal çıkar mıydı?

TATİLDE NE OKUSAK?

Sally Rooney, Güzel Dünya, Neredesin?, Can Yayınları, 2022

Aylin Balboa, Bu Hikâye Senden Uzun Osman, İletişim Yayınları, 2022

Ulrich Gutmair, Berlin'in İlk Günleri, Kolektif Kitap, 2022

Manu Larcenet, Sıradan Zaferler, Karakarga Yayınları, 2016

Claire Keegan, Emanet Çocuk, Jaguar Kitap, 2021

Gökçe İrten, Hepimiz, Doğan Çocuk, 2022

Etgar Keret, Uç Artık, Siren Yayınları, 2019

Mark Manson, Ustalık Gerektiren Kafaya Takmama Sanatı, Butik, 2017

Jean-Louis Fournier, Tek Yalnız Ben Değilim, Yapı Kredi Yayınları, 2021

Philippe Girard, Leonard Cohen-Teldeki Kuş, Karakarga Yayınları, 2022

Ronald Dahl, Anlaşıldı, Tamam, Can Yayınları, 2020

Pelın Öz, Latife Tekin Kitabı, Can Yayınları, 2020

Vuslat Çamkerten, Görenler Dımuştur, İletişim Yayınları, 2021

Eduardo Galeano, Hikâye Avcısı, Sel Yayıncılık, 2017

Carlos Maria Dominguez, Kâğıt Ev, Jaguar Kitap, 2015

Milan Kundera, Güllünesi Aşklar, Can Yayınları-Çağdaş Dünya Yazarları Dizisi, 2002

Alper Canıgüz, Oğullar ve Rencide Ruhlar, Alfa Yayıncılık, 2020

Marie Haddou, Hayır Demeyi Bilmek, İletişim Yayıncılık/Psikoloji Dizisi, 2000

Ursula K. Le Guin, Yazma Üzerine Sohbetler, Metis Yayıncılık, 2020

Doğu Yücel, Kimdir Bu Mikat Karaman?, Can Yayınları, 2017

Başar Başaran, Amsterdam, Doğan Kitap, 2022

Cem Davran, Palyaçı'nın Günlüğü, İnkılap Kitabevi, 2022

Bell Hooks, Duygu Yoldaşlığı-Kadınların Sevgi Arayışı, BGST, 2020

Javier Marías, Beyaz Kalp, Yapı Kredi Yayınları, 2016

Nermin Yıldırım, Unutma Dersleri, Örgün, 2020

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://ranteyp.org>

Levent Erden

İtinayla klişe bükülür televizyon klişeleri

4

Bir kanal ya da program “sürpriz” diyor, yapacağı sürpriz asla kesinleşmemiş, hatta bilinmiyordur bile. Onun için programlara sürpriz konuklar gelir, sürpriz görüntüler ortaya çıkar.

Televizyonlar 60'ı yıllarda hayatın tam göbeğine oturdu. Bütün dünyada. Haber almanın, eğlenmenin biricik kaynağı idi. Kitleleşimin sembolü, zamlı, yönlendirici hatta ta kendisiydi. Özellikle akşam saatleri televizyon demekti. İster kendi evinde ister misafirlikte ister kahvede hatta lokantada. Herkes ama herkes, yani ister büyük iş insanı ister onun söfürü ister onun çocuğu, bakkal, manav, çiftçi, büyükleşirli, kasabalı, genç, yaşlı, öğrenci televizyon seyredirdi. Saatlerce. Bu da artık bir dil hatta kültür oluyordu. Herkes Ceyar, Kaçak Dr. Kimble, Aşk Gemişi ni tanır bilir oldu. Televizyonda olan biten ertesi günün en önemli konuşma akşesi yani sohbet değişim aracı olurdu. Hele maç yayınları başlarsa, 90 dakikalık maçın toplam 900 dakika tartışıldığı programlar hayata, züccaciye dükkânına dalan fil gibi giriverdi. **Herkesin aynı şeyi seyretildiği, bildiği, dinlediği, duyduğu, öğrendiği, teki blok bir kültür oluştu. Tabii kendi jargonu ve klişeleriyle.**

Televizyonda yayınlanan reklamlar birkaç ayda bir değiştiği için onlar da bu klişeleri üretmeye körlük gittiler. Öte yandan televizyonların, devlete ait olanları hariç (onları aldığımız telefondan televizyona, her konuda bandrolli paylaşımla beslenip emirir), tekgelir model reklam üzerine kurulurdu. Ne kadar çok, o kadariyi. Gerçi satın alma ve diğer ekosistem ajanslarına, risturnadı altında o kadar çok avanta ödenir ki çareyanı paraya çok reklam göstermektegeçer. Onun için reklam göstermek bile kendi klişelerini yaratır.

“KISAK BİR REKLAM ARASI”

Reklamlarda seyirci kaybetme kaygısı, bütün araları “kisacak” olarak tanımlar... ölçüsü, süresi, tanımı yoktur. “Bir çiz yapıcayakada” dan çok, daha büyük ihtiyacı gidermeye kadar uzayacak süreler, kisacaktır. Reklamlara toplam süre kısıtlaması gelince araya minik bir yanlış program tanıtımı konur, bir o kadar daha reklam dakikası boca edilir. Ama hepsi hep kisacaktır. Hatta bazı sunucular, bunu iki parmağıyla göstererek tanımlamayitercik ettiklerinde, ses kapalıyken ne anlattıklarının düşünüldüğünü tahmin edemezler.

“REKLAMA GÜDİYORUZ”

Bu cümlemin birlikte koltuklardan kalkıp, kapıdan çıkıp, istasyonun oradaki parka gidiyoruz kıvamında söylenmesi ayrı bir merak konusuydu. Neden “gidilir” Hatta abartılan da vardır. Şimdi reklama gidelim, döndüğümüzde kaldığımız yerden devam ederiz. Kervanlarla sefere çıktığı izlenimi verilen bu cümleler, söylerken de giderken de dönerken de ayrı studiyoda, ayrı koltukta, ayrı şekilde oturan konuşmacılara saçma gelmez. O kadar saçmalığın arasında bu da doğal karşılanabilir.

“BİZİ 80 MİLYON KİŞİ İZLİYOR”

Ekranda konu ne olursa olsun, konuşmalar alevlenir, tartışmalar sertleşir. Siyaset, ekonomi programlarında da yemek, spor, evlilik programlarında da tansiyon bir ara mutlaka yükselir. Taraflar birbirlerine üstünlük sağlamak için aklı gelen her türlü argümanları kullanır. Kendi söylediklerinden doğruluğundan o kadare eminler ki seyredeni de bu davya derhal şahit yaptırılır. Hem de bütün ülkeyi. Eksikiz. Tek kanalı dönemde bile evlerdeki bütün televizyonların aynı anda açık olması düşünülemez. Bugün standart bir yayımla, hele bir tartışma ya da sıradan bir spor programının izleyicisi nadiren aklı henay sarıların üzerine çıkar. Pandemi döneminde herkes eve tikiğinde bile bu rakamlarıya yaklaşılamadı (Survivor'ın, birkaç dakikasında üç milyon kişiyi aşan Instagram canlı yayınına göre).

Ama aldatılan koca hâlâ 80 milyon önünde yeminler etmeye, hakemler 80 milyonun gördüğünü görmemeye devam ediyor.

“Dınat bakalım”, Uğur, Hakan, Ali vb. isimlerle de kullanılan bir klişe. Spor programı klişe klastiği, hakemin sanideye göremediğinin dakikalarına ileri geri, yavaş, karekare oynatılması komutudur. Günlük hayatın hızı keşke buna izin verse de patronun arada vermiş olduğu sözü, sevgilinin ağzından kaçtığı numarayı yavaş yavaş oynatabilsek.

“VeTeRe GİRİYORUZ”

VeTeRe ya da VTR teknik konuşuyoruz havası için mükemmel bir minik numardır. Televizyoncu olmayan kullanıcı kendini işin ordinaryüsü hisseder. Aslında çağ dışı bir tabiridir. “Video Tape Recorder” yani video kaseti kaydı lafının kısaltmasıdır. Bu kasetler bu yüzyıla devredilemeden buharlaştı gitti. Her şeyin dijitalleştiğinden bahsediler, ölümden 30 yıl sonra bile bu kavramı yad etmekten kendilerini alamazlar. Üstelik VeTeRe girilir. “Bir VeTeRemiz var, önce o girsin, sonra konuşalım” cümlesini konuyu bilerek anlamlandırmak zordur.

REYTING

Altmış yıllarda çıkan kavram açık televizyonlarda bir programın/ reklâmın izlenme göstergisi birimidir çok basit olarak. Kimin seyrettiği ise evdeki kristal avize, buzdolabı sahipliği, kapıda ayakbaki çıkarma gibi acayip parametrelere dayandırılır. Örneklem yapısı da sonucu belirlir.

Ülkeyi mi yoksa satın alma gücü olanları mı yansıtmalıdır denince işe başka faktörler karışır. Büyük verinin bu kadar rahatışlendiği bir dönemde 50 yıl öncesinin kavram ve yöntemleriyle çalışan bir sistemdir. Yine de dizilerin ve programların yayımı bu sistemin elindedir. Dört ila altı hafta arası ıfıtdırır verilir. Bana başka klişead verilir: Final yapmak. “Tutmadı, kaldırıldı” yerine kullanılır. Maraton koşmadı, 400 metre finali yaptı gibi.

Yine de reyting hâlâ hayatıdır ekranda yer alanlar için. Hepsini o anki seyircisinin, ölçüm yönteminden düşmemesi için olmadık numaralar yapıyor. Program sonunda gösterilecek ilginç konu, her beş dakikada bir “Azsssssonrraa” cayırtısıyla duyurulur. Haberlerde bile... Bazen de reklam süresini az göstermek için kullanılır. Bu arada haber spikeri zorda kaldı mı prompter deneyi yazıletini karıştırdı mı rejye sığınır. Parmagını kulâğına bastırır. Kulaklıktan doğru duyarak istediğini, konunun mana ve önemi iyice vurgular: “Şimdi rejiden gelen son dakika... Aslında insanlar o son dakikaya çoktan sosyal medyada görmüş, üzerinde tartışmaya başlamışlardır bile.

Televizyon dünyası sürprizlerle doludur. Bir kanal ya da program “sürpriz” diyor, yapacağı sürpriz asla kesinleşmemiş, hatta bilinmiyordur bile. Onun için programlara sürpriz konuklar gelir, sürpriz görüntüler ortaya çıkar... Sürpriz genelde hayal kırıklığıdır.

Onun için bunları okuduktan azsssonra izleyeceğimiz muhteşem programda, 80 milyonu hayrete düşürecek sürpriz görüntüler için VeTeRe’ler, teker teker yavaşlatarak da oynatabilecek ama öncesinde kisacak bir reklama gidilecek düşüncefinal yapmaktır zorunlu olacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

Marcus Graf

sokak sanatının güzel sanatlarla buluşması

Gözler izleyiciye değil yan tarafa, bilinmez bir ufka doğru bakar. Resmin arka planı da bir o kadar gizemlidir çünkü dünyamıza yönelik hiçbir betimsel veya tanımlayıcı öge bulunmaz. Burada yer ve zaman olguları uzun zaman önce yok olmuştur.

Sokak sanatını Batı avangart stratejileriyle harmanlayan ilk sanatçılarından biri Jean-Michel Basquiat. Bu sebeple bu ayki Sonot Kafası'nda, sanatçının 1981 yılında kariyerinin başından başlayarak yaptığı önemli resimlerden *Untitled (Skull)* (*İsimsiz (Kafatası)*) eserini inceliyoruz. Resim günümüzde Los Angeles'taki Broad Müzesi koleksiyonunda bulunuyor.

New York, Brooklyn'de doğan Jean-Michel Basquiat (1960-1988) ilk olarak 1970'lerin sonlarında, doğduğu kentin grafiti ortamında tanındı. "Tag" olarak kullandıkları SAMO ismi altında, sanatçı arkadaşı Al Diaz'la birlikte Manhattan'ın Aşağı Doğu Yakası'nda duvarlar üzerinde şiirsel ve metin tabanlı epigramlar üretti. Daha sonra hiphop, rap, grafiti, punk ve siyahi kültürlerini çeşitli güzel sanatlar estetik ve tarzlarıyla birleştirerek resme elektik ve çoğulcu bir yaklaşım getirdi. Bu yaklaşımla Basquiat 1980'lerin başında önde gelen galeri ve müzelerden sergilenecek sanat piyasasındaki ilk şöhreti ve başarıyı tattı.

Kentsel gençlik kültürüne dair konuların yanı sıra Basquiat'ın eserler bütünü; servet ve yoksulluk, sömürgecilik ve ırkçılık ile siyahi halkanın geçmiş ve güncel tarihini, ayrıca bunlarla birlikte ölümü ve modern metropollerde yaşayan insanın varoluşsal kaygılarını işler. Eserleri biçimsel olarak çizim, yazı ve resmin heterojen ve kaleidoskopik harmanı olarak öne çıkar. Sanatçı, işlerinde kelimeler, semboller, renkler ve figürler kullanarak

dişavurumcu soyutlama ve ham figürasyonu göz alıcı şekilde bir araya getirir.

İsimsiz

(Kafatası), yan profilden görülen bir insan başını tasvir eden, büyük ölçüli bir resim. Resimde başka bir uzuv veya gövdeye herhangi bir bağlantı göremeyiz, bu yüzden söz konusu baş, havada süzülmeğeymiş gibi görünür. Eser, aynı zamanda izleyicilerin kafanın içersine bakmasına olanak tanıyan şekli ve şeffaf yapısı sebebiyle sıkça "kafatası" diye de hitap edilir. Eserde diş, cene ve kemik yapıları görülebilir ama yine de figürün çarpıcı bir burnu, tek bir kulağı ve bir miktar saç da olduğu için resim, her yanımsı

ve hatırlatıcı olmak yerine daha çok bir portreye benzer.

Çok sayıda uzman, Basquiat'ın eserlerinde sıkça gördüğümüz kafatasları ve iskeletlere olan düşkünlüğünün sebebini, çocukluğuna yönelik bir anıya ve aile geçmişine dayandırmaktadır. Sanatçı yeddi sekiz yaşlarından itibaren kendisini bir araba çarpır ve kolu kırılır. Tedavi gördüğü sırada

"Grey's Anatomy" kitabını okuyarak insan bedeni tasvir eden tıbbi illüstrasyonlara merak sarar. Diğer yandan annesinin Porto Rikolu, babasının Haitili olması ve bu yerlerde sıkça Şamanizm ya da Voodoo ritüellerinde ölüm sembolü olarak kafatası kullanılması, Basquiat'ın da bu kültürel geçmişten etkilenmesini sağlanmış ve böylelikle eserlerinde büyük bir etkiye sahip olmuş olabilir.

Bazen otuportre olarak da tanımlanan *İsimsiz (Kafatası)*, tuval üzerine çubuk yağlı boya, akrilik ve sprey boyayla yapılmıştır. Sanatçının farklı malzemeleri bir arada kullanımı, oldukça dinamik bir kompozisyon oluşturur, zira biçimsel kağıtçılıklar ve farklı sanatsal tarzları tek bir düzlemde bir araya getirir. Buna rağmen, tamamlanmamış ve parça parça görünen portrede hem ve siddetli bir çirkinlik estetiği hüküm sürer. Ağır fırça darbeleri ve şekillerin kaba hali ile naturalizmin yokuşu ve gelecekteki temsil

metotlarının reddi sebebiyle baş, her an tuvalin içinde yok olabileceği gibi görünür. Gözler izleyiciye değil yan tarafa, bilinmez bir ufka doğru bakar. Resmin arka planı da bir o kadar gizemlidir çünkü dünyamıza yönelik hiçbir betimsel veya tanımlayıcı öge bulunmaz. Burada yer ve zaman olguları uzun zaman önce yok olmuştur.

Eserin estetik karakteri onu Yeni-Dişavurumculuk ekolüyle bağdaştırır da "Kötü Resim", Primitivizm ve çocuk sanatının etkileri resimde açık şekilde görülebilmektedir. Diğer yandan baş figüründe Art Brut'ün yanı sıra yeraltı illüstrasyonu ve grafiti ile Picasso ve de Kooning gibi ressamların etkisi de görünür hâledir. Bu çeşitli sanatsal yaklaşımlar, semboller ve kültürel atıflarla yapılan oyunlar resme özgün ve eşsiz bir güç kazandırır.

Buna rağmen eserde tasvir edilen her şey hiçliğe bürünüp yok olmak üzereymiş gibi görünür. Tasvir edilen bireyin çevresi zaten çoktan yok olmuş, geriye yalnızca çok ilkel parçalar geçmişe bağlantıları hâlinde kalmıştır. Portresi yapılan karakter insani bedeninin çoğunu kaybetmiştir. Bu kişinin yalnızca başı vardır. Ancak başın da sonsuza dek yok olmadan önce bir kafatasına dönüşeceğini açık şekilde görülebilir.

Resmin sahip olduğu bir diğer kültürel ve politik boyut ise Jean-Michel Basquiat'ın resimde siyahi bir bireyi tasvir etmiş olmasıdır. Ressam, siyah alanın bazı kısımları ile kafatasının iç ve dış yapısının daha açık tonları arasında karşıtık oluşturur. Çevre kısımlar büyük ve parlak renk alanlarından oluşur, kafa ise çoğunlukla siyah renkte çizilmiş ve resmedilmiştir. Böylece *İsimsiz (Kafatası)* eserinin, darmağın bir dünyada tanınma peşinde koşan genç bir siyahi sanatçının varoluşsal çabasını temsil ettiği çıkarımını yapabiliriz.

Resimde bulunan sayısız çizgi hem renk alanlarının hem de suratın anatomik öğelerinin dış hatlarını belirleyip kategorize ederek kompozisyonu düzene sokar. Bir yandan da yaralarla ve yara izlerine benzeyen bu çizgiler, bizlere hayatta olmanın acısını hissettirir. Yine de var olma ve yok olma, bir topluluğun içinde veya dışında olma olguları, sürekli değişim ve bitmek bilmeyen krizlerin genel bir kaygı, panik ve korku atmosferi yaratığı günümüz dünyasında hâlâ kendimizde yansımaları görülebileceğimiz şeyler.

Jean-Michel Basquiat, 1985
Fotograf: Rose Hulse

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

Jean-Michel Basquiat, *Untitled (Skull)* [İsimsiz (Kafatası)], 1981
Tuval üzerinde akrilik boya, spreyl boya ve çubuk yağlı boya, 205,74 cm x 175,9 cm
Broad Müzesi, Los Angeles

insanın kırılan ve zarar görebilir halini ortaya koyan bir dışavurumdur. Jean-Michel Basquiat 1988 yılında 27 yaşında aşırı doz eroinin yaşamını kaybetti. Eserleri ise dünyanın her yanından sanat uzmanları ve koleksiyonerler tarafından görülme ilgisiyle daha da popülerleşerek geniş kitlelerce tanınır hâle geldi. Öyle ki Whitney Amerikan Sanatı Müzesi daha 1992 yılında kendisinin eserlerini sergilemek için özel bir salonu açtı.

Günümüzde eserleri milyonlarca dolarlık değere sahip. Diğer bir kafatası resmi olan *İsimsiz* (1982) [*Untitled* (1982)], 2017 yılında Sotheby's tarafından düzenlenen bir açık artırmada Yusaku Maezawa tarafından rekor kıran 110,5 milyon dolarlık bir fiyata satın alındı. Aslen 1984'te 19 bin dolara alıcı bulan eser, günümüzde hâlâ bir çağdaş sanatçıya ait en pahalı eser olma sırasına girer.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

HAYAL KURARIZ

KURMA-
LIYIZ DA

AMA BAZEN

BU
HAYALLERE

FAZLA

KAPILIRIZ

BAŞKALARI ÖĞÜT
VERİRKEN

ONLARI DİNLIYORUM

AMA BU

ONLARA LIYACAĞIM

ANLAMINA GELMEZ

ne okusak

kafası

JACOB'IN ODASI - VIRGINIA WOOLF
ÇEVİREN: FERİT BURAK AYDAR

Virginia Woolf 1922 tarihli Jacob'ın Odası'nı yazarın geleneksel kalıpların dışına çıkmış, "yeni bir roman için yeni bir biçim" yaratmayı hedeflemişti. Victoria ve Edward dönemlerinin uzlaşmalarına isyan eden yazara göre, geleceğin romanı "modern kurgu" içinde, gündelik yaşamın küçük ayrıntılarına, yaşanmış deneyimlerin tesadüfî gerçekliğine odaklanmalıydı. Yıllar içinde modernist romanın öncülerinden biri hâline gelen Woolf'un bu ilk deneysel yapının merkezinde, Jacob Flanders'in Victoria döneminden Birinci Dünya Savaşı'na uzanan yaşamıyokluğu vardır. Ancak Jacob'ın Odası geleneksel bir Bildungsroman değildir. Yazar karakter gelişimi ve olay örgüsü gibi uzlaşmaları terk ederek, Jacob'ı çocukluğundan, Cambridge Üniversitesi'ndeki öğrenciliğinden, Londra'daki aşk maceralarından ve seyahatlerinden bazı sahne ve fragmanlarla sunar bize. Onu etrafındaki insanların farklı algı, duyum ve anıları aracılığıyla tanırız ancak Jacob hakkında onların aktardıkları kadarı bilizir. Zira Woolf, Jacob'ın Odası'nı "bütünüyle alacakaranlıkta" bırakmak istemiştir.

Kitap Bilgileri: 208 sayfa, Karton kapak 30 TL, Sert kapak 100 TL

NASIL ÖLÜNÜR - ÉMİLE ZOLA
ÇEVİREN: VOLKAN YALÇINTOKLU

Émile Zola (1840-1902): Natüralizm akımının en önemli temsilcilerinden olan yazar, romanları için gerekli yaşam deneyimini zorluklar içinde geçen gençlik yıllarında kazandı. 1864'te ilk öykü kitabı Ninon'a Öyküler yayımlandı. 1865'te kendi yaşamından izler taşıyan Claude'un İtirafı çıktı. Zola, romanının olayları bir izleyici gibi kaydetmekle yetinmemesi, kişileri ve tutkularını bir dizi deneyden geçirirken, duygusal ve toplumsal olguları bir kimyacı gibi işlemesi gerçekliğini savundu. Nasıl Ölünür 1876'da Le Messager de l'Europe dergisinde yayımlandı. Zola'nın titiz üslubu ve gözlem dehasının berrak bir su gibi parladığı bu kısa eserin başrolünde toplumsal bir olay olarak ölüm vardır: Ölüm herkesin başına gelir ama her insan ölümü farklı bir şekilde yaşar, herkes kendi çevresinin içinde ölür.

Kitap Bilgileri: 56 sayfa, Karton kapak 18 TL, Sert kapak 70 TL

PROTAGORAS - PLATON
YUNANCA ASLINDAN ÇEVİREN: ARI ÇOKONA

Platon (MÖ 428/9-348/7): Atina'nın aristokrat gençlerinin gramer, müzik ve beden eğitiminin olduğu temel eğitimden aldıktan sonra filozof Kratylos'un öğrencisi olmuş, onun sayesinde Sokrates öncesi filozofların eserlerini tanımıştır. Bununla birlikte Platon'un en çok etkileyen düşünür Sokrates'tir ancak tarihin en meşhur öğretmen öğrenci ikilisinin nerede ve nasıl karşılaştığına dair bilgiler çelişkilidir. Eserlerindeki atıflardan tanıştıkları sırada hocasının aldığı konjonktürde mi tanıştıkları

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://iranteoy.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

Bu bir ilandır.

ÇİNGENELER
OSMAN CEMAL KAYGILI

"Osman Cemal'in Çingeneleri" muhakkak bir şaheserdir. Osman Cemal şimdiden sonra bir tek yazı yazmasa Türk edebiyatına kazandırdığı bu şaheserle gene mahzun ve gene yarı meçhul aramızda dolaşsa, bu, hiçbir zaman değeri birdenbire, bir çığlık hâlinde meydana çıkarmayı unutmayan edebiyat denilen şey ona bu şaheserinin layık olduğu mevkii veremekte gecikmeyecektir. Okudukça şaşıryorum. Sayfaları çevirdikçe içim hüznün, sevinç ile dolu karmakarışık bir âleme giriyor. Gâvur Etem kitaptan fırlıyor, karşısında Apukur Çorbacı'nın kim olduğunu izah ediyor. Akman Ağa'yı arabasını sürerken, yaz yamurlarını, cadırı, bögürtlen dolu sepeti, ayaklarını köpekler dalamış tırşe gözlü Gülizar'ı, Büyükdere köylerine giden musiki ve avantür delisi delikanlıyı, yılanları, Nazlı'yı görüyorum, duyuyorum..." Sait Faik Çingeneler, Osman Cemal Kaygılı'nın tefrikada kullandığı fotoğraflarla birlikte ilk defa bu baskıda okurla buluşuyor.

Kitap Bilgileri: 328 sayfa, Karton Kapak 34 TL, Sert Kapak 115 TL

HAZIRANDA ÖLMEK ZOR
HASAN HÜSEYİN

ışten çıktım
sokaktaym
elim yüzüm üstüm başım gazete

sokakta tank paleti
sokakta düdük sesi
sokakta tomson
sokağa çıkmak yasak

sokaktaym
gece leykâ
ve tomurcuk kokuyor
yaralı bir şahin olmuş yüreğim
uy anam anam hazıranda ölmek zor!

Hasan Hüseyin barış, özgürlük, emek temalarını destansı bir anlatımla işler. Çarpıcı imgelerle bezeli kimi şiirleri unutulmaz ezgiye dönüşmüştür. Toplumcu gerçekçi şiirimizin önde gelen isimlerindendir. Hazıranda Ölmek Zor Modern Türk Edebiyatı Klasikleri dizisinden yayımlandı.

Kitap Bilgileri: 104 sayfa, Karton kapak 14 TL, Sert kapak 100 TL

olduğu anlaşılmaktadır. Siyasetle de ilgilenen Platon, Sokrates'in ölümüne mahkûm edildiğinden arından bu uğraşından vazgeçip hocasının düşüncelerini geliştirmeye ve kendi felsefe sistemini kurmaya yönelmiştir. Bu diyalogda Sokrates ile Protagoras kalabalık bir izleyici topluluğunun önünde erdemini öğretilir olup olmadığını tartışırlar.

Kitap Bilgileri: 120 sayfa, Karton kapak 20 TL, Sert kapak 85 TL

"Kurucusu olduğumuz 1. Bankası
Kültür Yayınları yeni kitaplarla
büyümeye devam ediyor."

TÜRKİYE
BANKASI

pizza sadece pizza değildir

Başlık bir an, Şeyma Subaşı'nın "Herkesi mutlu edemezsin çünkü pizza değildir" diyen özlü sözüne gönderme gibi durdu ama ilgisi yok! Belki Eduardo Galeano'nun "Futbol sadece futbol değildir"inden ilhamla söylenmiştir, kim bilir? Yemek de sadece yemek değildir! Mardin'in Kafro Köyü'nde bulabileceğiniz bir pizza da sadece pizza olmayabilir.

BOŞALTILAN BİR SÜRYANI KÖYÜ

Hikâyeyi başa saralım. Yer, Mardin'in Midyat ilçesi, Elbeğendi Mahallesi'ndeki Kafro Köyü. Bir Süryani köyü olan Kafro'da, 70'li ve 80'li yıllarda bölgedeki terör artıyor. Elbeğendi ve çevresindeki baskı o kadar güçlü ki köy tamamen boşaltılıyor, bölgedeki aileler de göç ediyor. İsveç, İsviçre ve Almanya en çok göç ettikleri ülkeler arasında.

Ailelerin çoğu yurt dışında da görüşmeye devam ediyor, hatta Almanya'da dernekleri var. Yıllar yıllar geçiyor aileler ülkelerinin, köylerinin hasretine dayanamıyor ve dönme kararı alıyorlar. Ancak döndüklerinde görüyorlar ki hiçbirinin artık evi yok. Öyle ki kiminin ev diye döndüğü yerde taş üstünde taş kalmamış.

Yurt dışında yıllarını geçirmiş, biraz da para biriktirmiş insanlar bunlar... Köylerini tekrar kurma kararı alıyorlar. Yine taştan, büyük, bir örnek, bahçeli villalar yapıyorlar.

TAŞ TAŞ ÜSTÜNDE KALMAYINCA

5. Mardin Bienali vesilesiyle şimdiki gidişiminde yine bir derece normal geldi. 2018'de köyü ilk gördüğümde çok şaşırılmışım ve hatta bloguma şunları yazmışım:

Daral Mehmet (Kaya), ardından da taksici Ercan -merkezden bir hayli uzak bir yer, taksit tutmuşuk- öyle bir anlatılabilir ki sırf meraktan gittik. Ama köy hiç beklemediğim gibi değil. Sanırsın İstanbul'da Kemerburgaz, Göktürk gibi bir yer, sanki "bilmem ne evleri" adlı villaların yanından geçiyorsunuz. Köy de 10-15 villadan ibaret, sonunda da pizzacı: Kafro's Pizzeria!

Göç etmek zorunda kalanların Türkiye'de yeni dönme zamanı, takriben 2002-2003 gibi ve 2006'da çoğu villa bitmiş. Anladığımız kadarıyla da şu an 30'u aşkın böyle villa tipi yapı var.

BİR KÜÇÜK MEKÂNDAN BEŞ AYRI DİL

Kafro's Pizzeria ise bugün bölgenin en ünlü mekânı. Mekânın sahibi Nail Demir de çok uzun yıllar Almanya'da yaşamış, pizza ustası'yı yapmış.

Köyedeki pizza fırını da başta kendi kendilerine köyde pizza yapıp yemek için yapılmış, çardak altı bir mekânmış. Bir kara fırın, bir bank, birkaç sandalye...

Biz üç sene önce gittiğimizde çok şaşmış, hem ortamı hem hikâyesini hem de yediğimiz pizzaları çok sevmiştik. Bir masada Türkiye, diğerinde

İngilizce, bir başkasında Almanca, birinde Kürtçe, diğerinde Arapça konuşulması ve kimi sarıklı, şalvarlı abilerin pizza dilimini kavrayışları, o alışmadığım görüntü çok hoşuma gitmişti.

KUYURUKLAR UZAYIP KÖY KALABALIKLAŞINCA

Araya üç sene, bir pandemi girdi; biz yeniden Kafro'ya giderken mihamdılarımız Lokman Açık, Kafro's Pizzeria'da bir "ziyaretçi patlamasını" tarif ediyordu. Uzun bir yol ve neredeyse ıssızlığın ortasındaki bir köye giden araçlar, yüzlerce insan, hafta sonları araç kuyrukları, büyüyen bir mekân. Ve Nail Bey'in -ben ilk gittiğimde pizza ustası da çok uzun seneler İsviçre'de yaşamış biriydi- köyde kendileri için yaptıkları mekân, bugün 20 çalışanlı, turist çeken, bölge halkına farklı tatlar sunan, pek çok yabancı insanın bir araya gelip keyifle yemek yedikleri profesyonel bir pizza restoranı.

Tabii talep, kuyruklar ve bölgeye gelen gidenlerin artışı -belki de biraz gürültü- köylülere, "Biz buraya kafamızı dinlemek için, sakinlik için dönmüştük" dedirtmiş. Nail Bey'in bu geri bildirimi dikkate almasıyla da önceleri sadece pazar günleri kapalı olan Kafro's Pizzeria, şimdi tüm hafta sonları ve resmi günlerde kapalı.

Pizzalar genellikle mevsimlik. Klasik pek çok pizza çeşidi olduğu gibi yerel tatlar da var, Turabdin pizza var mesela menüde...

Orada öğrenmiştim, Turabdin "Allah'ın köleleri" demek.

Kafro, Türkiye adıyla Elbeğendi Köyü de pek çok manastırın da olduğu Tur Abdin Dağı eteklerinde...

Kenger vardı mesela bazı pizzaların içinde. Bölgenin ürünü ve enginardan hâllice, bayılmışım. Ketçap mayonez yok; acı biberli, fesleğenli, sarımsaklı zeytinyağlı soslar var.

ŞAŞIRTICI OLDUĞU KESİN

Esikden sadece bölge halkının bilip ziyaret ettiği ya da Mardinlilerin bizim gibi bölgeyi bir nezbe tanıyan turistleri şaşırtmak için götürdükleri mekân, bugün internete yıldızlı değerlendirmelere tabi tutuluyor. "Mozerella yerine bilmem ne peyniri koyan var" gibi "şahane!" tespit-eleştiriler yanları hayretle okudum.

Oysa Kafro's Pizzeria benim için herkesin köyünden kaçmak istediği bir dönemde bir yöre dönüş projesi, yıllarca başarılı bir iş yapan bir model. Her şey bir yana lezzetli ve şaşırtıcı.

İ. Usame Yördem

yeni bir ölmek

Ellerimin tavrı, yalnızca tokalaşırken belirmiyor da her zaman öne çıkıyordu sanki. Alkışlıyordu bir şeyleri. Duruyordu. Göğçe açılıp kapanıyordu.

"Yaltaklanan bir köpektir kader, ne yapsak uzaklaştıramayız"
Cesare Pavese

Müdürün, "İsmail'in babası vefat etmiş" diye gruba yazdığı mesaj okuyunca geride bir şeyleri bırakan ölümü düşündüm. Ölümü yeniden karşına çıkaran hayatın, büküp içine yerleştirdiği bütün düşüncelerinin adına yazdı demek istedim bir an. Müdürü aradım. Cevap yok. İsmail'i aramak olmazdı. İçim içimi yedi.

Grupa aynı iş yerinde çalışanlar olarak İsmail, ben, müdür, Durmaz, Asım Hoca, Çetin Başkan vardı. Dalgından, yaşamaya üşeniyordum. Canım akşamüzerleri çekişmeye öylesine.

Bir göğçe arasıydı müdürden yeni bir mesaj geldiğinde. Mesajın bildirir sesini işitmek, bütün seslerin beni bir yere götürüleceğini düşündürdü ellerime. Böyle yaşıyordum uzun zamandır. Ellerimin tavrı, yalnızca tokalaşırken belirmiyor da her zaman öne çıkıyordu sanki. Alkışlıyordu bir şeyleri. Duruyordu. Göğçe açılıp kapanıyordu. Kendini okşuyordu. Dualar ediyordu. Ölüm deyince aksınıyordu. Duruyordu. Ellerim. Şimdi, telefonu kavrayan ve İsmail'in babasını uğurlayan sözcükler kuracak olan ellerim. Bir bir bunları geçirdiler içinden. Sonra sessizce telefonlaştılar.

Yıkama, kafenleme, tabutlama: bir bir bir. Hastaneden camiye gitmiş cenaze aracı. Aracın arkasında bir başna tabut, tabutun içinde rahmetli. Tak tak. Sesler. Trafik. Aynı hastaneden dünyaya gelen bilmem kaç tane bebek. Yenilikler. İsmail'in titreyen sesiyle gruba attığı ses kayd. Sesler. Arabalar. Yan yana ve el ele geçen sevgililer. Kaldırımlarda yürüyenler. Işıklı bekleyenler. Gülüşmeler. Bir şeyi ölmeyenler. Sesler. Bir şeyi ölenler. Herkes iç içe sanki. Sesler.

Camiye yetişemedim, bu yüzden mezarlığa gitmek için dörtlüleri yapıp Durmaz'ı bekledim hastane kavşağında. Dakikalar sonunda geldi. Araca bindi. Sessizce durduk bir süre. İlk cümleyi diğerimizin kurmasını bekledik ikimiz de. Aracın kontak sesi girdi aramıza. Marş. Sola sinyal. Telefonda mezarlığın yerini aradı Durmaz. "Tahmini on dakika" dedi telesekreter. Konuşkan bir acıyı sırtımla koyulduk yola.

Mezarlığa girdik Durmaz'la. Hızlandı adımlarımız. **Geniş bir yol karşılıdı bizi, sonra patika. Sıra sıra taşlar. Birkaç tanadık yüz aradıysak da aradıklarımıza ulaşamadık. Hafif bir uğultu başladı sağ kulağımda.** Çınlamaya benzeyen. Ölümü, bu şekilde mi anmalıymış? Bilemedim. Anemne kalsa babam da gelmeliydi benimle mezarlığa. İmreni olabiliirdi, sinmedi içime. İsmail'e ne derdim sonra? Yaşayan baba ile yaşamayan babayı uğurlamak, nasıl hissettirirdi kim bilir...

Mezarlıkta kadınlar. Aralıklı oturan, kimi ağlayan kimi ağlayanların tonlarına ayak uydurmak adına suratını asan kadınlar. Mezar taşlarına oturur vaziyette erkekler. Birkaçının ağzında sigara. Göğçe yükselen dumanlar.

Açık bir mezara kürekle toprak atıldı. Üç kürek vardı. İsmail, imamın yanında ve mezarın başındaydı. İmam, Arapça dualar okudu. Müdürü, İsmail'in kayınolarının ortasında gördüm ilkin.

Kafamdan bilmem kaçınıcı kez aynı cümleyi geçirdim: Başımız sağ olsun abi. "Başımız" deyince bizim acımız olacaktı gibi bir hava olacaktı. Bir an bunu

düşündüm. Başımı salladım İsmail'in kayınçosu Emin Abi'ye. Karşılık verdi o da başıyla. İsmail'e göz göze gelmedik bir süre. Durmaz'ın seyrekleşen saçlarını kaplayan kasketi fark ettim. Kafalar, üzgün bir acıda ve bu her acıdan yir bir şey değilmiş gibi geldi bana.

İsmail'in mahallesine gittik. Müstakbil bir acı, dolandı içimde. Kapı önünde birkaç plastik sandalye. Güneş tepemde. Bir çatı ardına sığındım. İlk orada göz göze geldik İsmail'e. Başını salladı. Başımı salladım. Elimi, kalbime götürdüm. Aynıısını yaptı. Gözlerini kaçırdı. Birisiyle tokalaştı. İçime bir şey oturtu.

Sıralandık sonra. Müdür. Asım Hoca. Ben. Durmaz. Süleyman. Çetin Başkan. Tokalaştık, sarıldık İsmail'le. "Başımız" dedim, "sağ olsun" dedi. Yanda kaldı cümlem. Arımda Durmaz. İteler gibi. Sonra avuçlarımdan çıktı İsmail'in elleri. Kısacık bir an. İsmail'deki şeyler genişledi. Dağıldı. Bölündü.

İsmail'in yanında gençten bir çocuk. Müdüre kim olduğunu sordum döşen yolunda. "Öğlü" dedi. O la ki "İsmail'in mi?" diye soran yüzümü, "Rahmetlinin..." diyerek cevapladı Müdür.

"İsmail'in babasının ne çok sevni varmış" dedim, sırf bir şey demek için. "Dyle" dedi müdür. Kestirip attı. Bir an ne yapa çağını bilmeyiz tavrılar sindi üzerime. Bacakları mı, bir yere doğru sürüklenmek ister gibi. Yan yana, böylece boşluğa yığılmış sanki. Herkes, bir diğerinden bir girişim beklercesine.

Evin önünde sigarao herifler. Kendi aralarında konuşuyorlardı. Tek bir kedi bile yoktu sokak boyu. Arabalar peş peşe. Sıralı, park hâlinde. Sokaktan geçen biri, Durmaz'a imledi gözlerini. "Hayırdır, düğün mü cenaze mi?" dedi. Sanki kalabalık bu ikisinden biri olursa toplanabiliriz gibi. "Cenaze" dedi Durmaz yan ağzıyla. "Adı ne, kimdi ölen?" diye sordu herifçiğöğ. Gözlerini bana dikip sordu Durmaz: Kimdi İsmail'in babası? "Bilmem" dedim. Şaşırdı adam. Bilmediğimiz biri için toplandığımızı düşünmeye başlamak şaşırsam. Kalabalıktaki hiç kimsenin bunu bilmeyeceğini biliş geçirdi belki de aklımdan. Bir an garipisdim ben de bunu.

İsmail'in elleriyle değişip durdu kalabalığım elleri. İçimdeki sessiz harfler bir araya gelip İsmail'e teskin edici şeyler söylemek istedi. Babamı ölü düşündüm. Bilmem kaçınıcı kez. Arkadaşı ölen babalar kadar babası ölen arkadaşlar da incitiyormuş insanı. Anısdım bunu. Bilmem kaçınıcı kez.

Döndük. Müdür, kısa bir konuşma sonrası Çetin Başkan'ın alıp gitti. Asım Hoca; kardeşi Süleyman'ın, Durmaz'ı aldı. Bir başına kaldım. Arka arkaya gittiler. Peşlerinde ben. Arabayla İsmail'in ya nından geçenken, gende onu bıraktım. Elimi kaldırdım. Kornaya bastım. Bunu yapmamam gerektiğini fark etmedim bir an. İsmail ve kayınçosu Emin Abi, aralarında bir şey konuşular arımdan. Aynadan gördüm. Bir utanç kavradı bedenimi.

İşklarda durdum. Araba, çıldırmış gibi sesler çıkarttı. Motorun hararet yaptığını fark ettim etmesine ya bununla ilgiliymiş gibi "İsmail'in erkek kardeşi mi varmış?" dedim kendime. Şaşırdım. Bilmiyordum. Gariptri ki bilmediğimi de bilmiyordum. Garipsedi içimdeki şey.

Arkadaşı ölen
babalar kadar
babası ölen
arkadaşlar da
incitiyormuş
insanı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranetey.org>

A large crowd of people is seen from behind, looking towards a stage at night. The stage is illuminated by bright spotlights, and the silhouettes of the audience members are visible in the foreground. The stage structure, including scaffolding and lighting rigs, is visible in the background.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

NE ARARSAN ŞOK MARKET FİYATINA CEPTE ŞOK'TA

TESLİMAT
ÜCRETİ
YOK!*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

0 850 808 00 00

sokmarket.com.tr

*50 TL ve üzeri alışverişlerde CepTe Şok teslimat ücretiyle gerçekleştirilir.

KİM BİLEBİLİR
GONCANIN
DUYDUĞU ACIYI
AÇILIRKEN